

A FÉLTÉKENY KÖLTŐ

KUPLÉK, DALOK, SANZONOK

**IRTA
HARSÁNYI ZSOLT**

**PALLAS IRODALMI ÉS NYOMDAI RÉSZVÉNYTÁRSASÁG
1920**

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 4.0 Nemzetközi (CC BY-SA 4.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2015
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-963-417-035-8 (online)
MEK-14335

TARTALOM

A féltékeny költő.
Tenger.
Hallatlan eset.
Harminc elmúltam.
A hölgyfodrász.
Három katona.
A holdkóros.
Nem szeretem.
Kati meg a Kristálytó.
Winterri.
Zoltán.
Nem tudok oroszul.
A három kívánság.
A soffőr.
A boldogság.
Aladár nagy számár.
Rotter úr.
Zacsek.
Az ezredesné.
Margaréta.
Balajthy tanár úr.
Bánatos szakácsné.
A villanygomb.
Fleurs d'amour.
Dénes úr fázik.
A vak leány.
A huszárok.
Kurta szoknya.
Kati meg a német.
Daisy zsurja.
Azon az alapon.
Ha férfi lennék.
Gyurka ebédél.
A negyvennyolcas.

Családi ügy.
A kosztüm.
Grette.
A legyező.
A kalucsni-király.
Olcsó regény.
A zongoramester.
Pierrette.
Vén kormányos.
Nagyon jó vicc.
Havazik.
Róna doktor.
Sorba állni!
Régi vicc.
Tilla.
Tésztaféle.
Se szőke, se barna.
Csizmacipő.
Női kalauz.
Schlesinger.
A szerencsétlen asszony.
A vén gazember.
Korzó.
Cigaretta.
Csendes ima.
Bűnbánó Magdolna.
La peureuse.
A hercegnő ruhája.
Kati meg a klapec.
Legenda.
Biedermeier.
Asszony vagyok.
Mikor a kutyákat is sorozták.
Őszi erdő.

Makai Endre barátomnak

A féltékeny költő.

A költő szólt a művésznőhöz:
„Megcsalsz, megcsalsz, te átkozott!
Vergődő lelkem már a félté-
Kenység folytán elkárhozott.
Láttam tegnap, ne szólj te démon!
Úgy néztél a huszárhadnagyra,
Mint... mint... szóval, kedves művésznő,
Ön megcsal és ne is tagadja!”
Megjegyzendő:
A művésznő a szóban forgó keddig
A huszárt nem is látta eddig.

Egy szép nap újra szólt a költő:
„Ahá, ahá, most úgy teszel,
Minthogyha, kérlek, rá se néznél,
De én rajtam túl nem teszel.
Te nő, te nő, vesédbe látok
Egyetlen éles pillantással.
Amért nem néztél a huszárra,
Azért tudom, hogy megcsalsz mással!”
Megjegyzendő:
A művésznő ekkor már nem volt veszteg,
A huszárral nagyon szemezték.

És végül szólt a költő újra:
„Bocsáss meg, ah, te jó, te nagy!
A homlokod, az milyen tiszta!
Egy hű vagy! És egy drága vagy!
Ó mért bántottalak meg eddig?
Szamár vagyok, de már beláttam.
Forrón, halálig bízom benned!
Hiszek neked! Hiszek szilárdan!”
Megjegyzendő:
Most már a nő megtette azt a tréfát,
Hogy a huszárral csalta, mint a répát.

Tenger.

A messzi-messzi víz, mely összeér az éggel,
A síma, lassú part, sárgás bársony fővénnyel,
Szép nők, angol fiúk, gazdag vídám szabadság,
A tarka társaság, karcsú trikók és sapkák,
Ó kedves percek ott, kedves vászon kabánák,
És este plasztronok s a hallban drága dámák,
Nagy élet, csöpp mosoly a kellemes világon,
Tengerre vágyom.

A zúgó nagy hajó, amely fehér és tiszta,
A napfényt sárgaréz-korlát ragyogja vissza,
És nézd, a messzi víz csodálatos smaragdja,
Hulláma végtelen s a szívet elragadja,
Kis játszi habtaraj, zöld selymek csipkeszéllel,
Estére mind piros és kékezüstös éjjel,
S a szent örök moraj, harmóniában álom,
Tengerre vágyom.

Eddig a sziveket szörnyű lidérc taposta,
S lenyomta zsarnokul, ha szállott vón magasba,
De most a vágy kiállt: most kell, hogy visszaadják
A vágyainkat is az egy szót, hogy szabadság.
Lelkem tenger legyen, csillámló végtelennel,
Hatalmas napsütés ragyogja azt, hogy ember.
A csendje csend legyen a boldog percek ormán,
S ha viharozni kezd, orkánja legyen orkán,
Az életemet, azt, azt éljem a világon.
Tengerre vágyom.

Hallatlan eset.

Az apró Fittyfirittyről kell mesélnem
Egy hátborzongató történetet.
Mamájával lakott a József-téren,
És éppen ablakot törölgetett.
Az isten tudja, egyszer csak kibillent,
És mint a kő zuhant a föld felé,
Négy emeletnyi mélység! No de ilyent!
Esett, esett és a hideg lelé.
De mit tesz isten: éppen arra flangált
Egy fess műbirkózó a ház előtt,
A lányt megkapta szépen, mint a labdát
És egyszerűen földre tette őt.
Hallatlan, direkt hallatlan.

Kis Fittyfiritty kacéran megköszönte
A birkozónak ifjú életét.
„Direkt belé tudnék szeretni önbe
Az életemnek megmentéseért.”
Nos így történt, hogy összeköltözének,
Imádták egymást, mint ez már szokás,
S egy hónap múlva fordulathoz értek:
Megjött az első nagy pofozkodás.
Egy új ruhát akart a lányka és hát
E célra nem kaphatván semmi pénzt,
Vadul pofozni kezdte, mint a répát,
Szerelmesét, a jó erőművészt.
Hallatlan, direkt hallatlan.

Hiába volt szegény fiú egy mázsa,
Hiába volt erős, mint egy bivaly.
Kis Fittyfiritty pofozta, tépte, rázta.
A birkozónak sok volt ennyi baj.
Egy szép nap gondolt egyet bús kedvében,
Sétálni vitte drága kedvesét,
És vitte, vitte, sétáltatta szépen,
Amíg a József-téri házhoz ért.
A régi ablakot ott megkereste,
A nőt felkapta, mint egy tökmagot,
Feldobta a negyedik emeletre,
És boldogan, nyugodtan távozott.
Hallatlan, direkt hallatlan.

Harminc elmúltam.

Egyszer falun, még nyolc éves koromban.
Kimondhatatlanul szerelmes voltam.
Elámult szemmel emlékszem reája,
Ő volt, tanítóék kis Sáríkája.
Ha gyömbért venni elküldték a boltba,
Ott lestem őt a liceum-bokorba.
Elbújva reszkettem, ha jönni láttam,
És izgatottan egy fűszálat rágtam.
Harminc elmúltam. Az ember elfárad.
Hej de szeretném most azt a fűszálat.

Tanító bácsiék minden vasárnap,
Mihozzánk szépen uzsonnázni jártak.
A társaság benn a durákot verte,
Minket kiküldtek játszani a kertbe.
Volt egy virágja és én arra vágytam,
Nem adta, megtámadtam, földhözvágтам.
Kitéptem a kezéből, boldog voltam,
Ő bőgött, én a rózsát megcsókoltam.
Harminc elmúltam. Járom a világot.
Hej de szeretném most azt a virágot.

Egyszer vendég jött hozzánk, Kende Pista.
Nagy úr: vakációzó gimnazista.
Nálunk nyaralt, az én hintámmal játszott,
Az én horgommal órákig halászott.
És egyszer a szérü mögött meglestem,
Hogy Sárikával csókolódnak ketten.
Szegény kis férfi mindent tudtam ebből,
Két nagy kövér könny jött ki a szememből.
Harminc elmúltam. Mit kérhetnék szebbet?
Add vissza, Istenem, azt a könnycseppet.

A hölgyfodrász.

Az én intézetem korántsem üzlet,
Fi donc, a műtermemnek rangja más,
Falus csinálta a berendezésem,
Lépcsőház balra, premiére étage.
Az ablakok a Belvárosra nyílnak,
A függönyök csipkéje hófehér,
S a haute financehoz tartozik a hölgy mind,
Ki fél hatkor becsenget és betér.
Ott állok én a hófehér köppenben.
„Moszjő Zsoszef, megfésülhetne engem?”
Majd a segédek, krrremásson asszonyom.

A műteremben Houbigant az illat,
A fülkék mélyén kölni víz pereg,
Halk suttogás, csiklandozó derűtség,
S a pletykák árja lassan sistereg.
Van hat segédem, mind aufait naponta,
Mitől izgúl a Léopold-negyed.
Ők ondolálnak, s mellé szervirozzák
A chronique scandaleuset, a vicceset.
Én állok némán, mint magamnak szobra.
„Moszjő Zsoszef, nem pletykál semmit, mondja?”
Majd a segédek, krrremásson asszonyom!

Az Eau d' Chine hűll permetezve, lágyan
A szőke, barna és bronz hajzaton.
Én mint Napoleon tekintek széjjel,
Hogy szememet melyikre ajzhatom.
Azt megnézem, de úgy, de úgy megnézem,
Hogy abban aztán minden benne van.
A hölgy egy csöppet elpirúl, de rámnéz,
Rámnéz. Mit mondjak. Minden rendbe van.
„Szeretném, hogyha otthon fésülnének.
Moszjő Zsoszef, küldjön fel egy segédet.”
Majd én magam csak, krrremászan asszonyom.

Három katona.

Egy téli éjjel messzi Szerbiában
Az árok szélén diskuráltak hárman.
Az egyik mondta: „Hej, legyen csak béke,
Az asszonnyal leköltözöm vidékre.
Egy birtokbérletet fogok keresni,
A jó bérlő sokat szokott szerezni.
Frissen köpült vaj... harmatos virágok...
És félen este játszunk majd durákot.”
Elhallgatott. Számolt magában.
Halk dörgés szállt az éjszakában.

És szólt a másik: „Hej, csak visszajussak,
Lakást veszek a szőke kis Katusnak.
Kimosdatom majd fessre, érdekesre,
Olyan babája nem lesz senkinek se.
Micsoda nő az! Milyen race a lába!
Mert kérlek szépen, fő a láb, hiába.
Ha ott lesz majd a Ritzben a teákon,
Majd nézzétek meg azt a nőt, barátom.”
Igy szólt. És rágyújtott vídáman.
Ágyú dörgött az éjszakában.

A harmadik szólt: „Legnagyobb fiamnak
Folyton zenész-ambíciói vannak.
Stipendiumot fog jövőre kapni,
És Hubayhoz fogom beíratni.
Talentumos. Megjósolom előre:
Öregkoromra ember lesz belőle.”
Elhallgatott. Elgondolkoztak mélyen.
És egy gránát süvöltve jött az éjben.
Rémülten még egymásra néztek.
Egy csattanás. És minden kész lett.

A holdkóros.

A banda szólt, a népek éljeneztek.
Varsóba este bevonult az ezred.
Egy jágerhadnagy szörnyen álmos lévén,
Szobát talált derék altisztje révén,
Egy elhagyott, fűtetlen kis szobácskát,
De ágy volt benne és az ágyban párnák.
A jágerhadnagy nézegette kéjjel:
„Úgy alszom, mint a bunda, itt ma éjjel.”
De ekkor - ah, a végzet mily setét -
Kopogtatott s belépett egy kadét.

„Csutak kadét!” - jelentkezett keményen,
És aztán ő is vetkezett szerényen.
Szörnyű dühvel szemlélte ezt a hadnagy.
„Tévedsz, kadét, ha azt hiszed, magad vagy,
Éjfél körül, ha én horkolni kezdek,
Teremtett ember el nem bírja eztet.”
Csutak kadét az ágyba mászott szépen,
S csak akkor válaszolt reá eképpen:
„Viszont én holdkóros vagyok nagyon,
Pont éjfélkor kimék az ablakon.”

Másnap felkeltek mind a két vitézek.
A jáger nem szólt, csak dühösen nézett.
Csutak kadét frissen ki volt pihenve,
És a piszkáldki-nótát énekelte.
„Na látod, hadnagy úr, - szólt végre kéjjel, -
Nem is horkoltál abszolút az éjjel.”
És szólt a jáger mérgesen: „Hallatlan,
Hát persze, hogy semmitse horkolhattam,
Reggel fél négyig lestem, mondhatom,
Mikor mégy ki, disznó, az ablakon.”

Nem szeretem.

Holnap lesz két hete, hogy megismertem,
Mondták a nevét és rám nevetett,
Mondtam, hogy örülök, ő nem szólt semmit,
Csak úgy futólag fogott kezét.
Asszonyok fogták el, egyszerre ketten,
Ment velük s nem gondolt többet velem.
Pedig azt hiszem, csinos lehettem,
Nagy piros rózsza volt a mellemen.
Nem köszönt aztán, szó nélkül ment el.
Nem szeretem. De érdekes ember.

Megláttam aztán megint egy zsúron,
Megint az asszonyok fogták körül.
Meglátott, köszönt és nem is szólt többet.
Bizony nem úgy tett, mint aki örül.
Ott is volt rajtam egy nagy piros rózsza.
Ha kéri, gondoltam, odaadom.
Lehet, hogy talán még elkérte volna,
De rögtön öt asszony fogta karon.
Mély szeme van és vékony a szája.
Nem szeretem. De gondolok rája.

Legutoljára az este láttam,
Vártam, hogy hátha majd mellém leül.
Megint az asszonyok ültek köréje,
Valami sajgott már bennem belül.
Egyszer csak hogy, hogy nem, fogtam a rózsát,
Dobogó szívvel dobtam neki,
Ő aztán letette és mikor elment,
Egyszerre négy asszony kísérte ki.
A rózsám ottmaradt bizony szegényke.
Nem szeretem. De meghalok érte.

Kati meg a Kristálytó.

Mottó:

Menjenek csak a nagyságák kristálytóba feredni,
Fog éngem az én lendőröm anékü is szeretni.

Aszondja a Kondorné, hogy ihol ez a pakk, ni,
Föl fogja ezt maga, Kati, villanyosra rakni.
Főraktam, oszt kimentünk a Kristálytóhó ketten,
Törje ki a jó nyavalya, de kimelegedtem.
Ott aszondja: maga is csak feredjen, ha teccik.
De mondok, én nem csinálom a nagyságák heccit.
Én a mosogatólébe nem menek, az biztos,
Ha ez Kristály, hát akkor a kristály nagyon piszkos.

Üldögéltem künn a parton, néztem ott a népet,
Hát egyszerre a Kondorné csak elibém lépett.
Trikóbú vót a ruhája, egy fekete pendel,
Szűz Máriám, azt hittem, hogy tán az esze ment el.
A férfiak meg röhögték, aszondták, hogy nézd a!
Igaz is, hogy dagadozott, mint a kenyértészta.
Hát mikor még vizes is lett, még csúnyábban ládzott,
Az orcámon a szemérem minden színe jádzott.

De nemcsak az én nagyságám vót ott oan randa,
Más is úgy tehénkedett a izére, a strandra.
A hátukon ropogósra pirult már a hájuk,
Istenuccse nem járja, hogy a nap süssön rájuk.
Nem is néztem tovább ezt a istentelenséget,
Kívül vártam a Kondornét a szégyenem végett.
Hát aszondja a Kondorné: „Finom ez, hiába,
De most elmék megmosdani a Hungáriába.”

Winterri.

Előszó:

Winterri! A te szemedből
Pszihikus, delejes szikra serceg.
Winterri, óh te vesékbe látó
Vesebeli herceg!

Halálos csend. A figyelem feszült.
Az izgalom az idegekre támad.
Csodái jönnek most a megkapó
Analitiko-pszichológiának.
Pszt, csend! Most jön! Kilép! Winterri! Ő az!
Kilép és döbbszó csendben mutat
Mint lelkiéletünk buvárzszenije
Velőfagyasztó kártyakunstsztokat.

De ez még semmi. Ez csupán nyitány.
Most jó a magnetikus lelki élet.
Winterri megráncolja homlokát.
Jaj, nézd tüztét elektromos szemének:
Egy nőt megcéloz. Ránéz, mint egy örült.
Reszketve áll a pesti női lény.
„Ön azt gondolta: a helyárok drágák.”
A nő elámul, eltalálta, tény.

Winterri! Ah Rudolf, vagyis Rezső!
A női lélek titka néked semmi!
Te nagy! Te gólem! Te Homunkulusz!
Én nem merek a koncertedre menni.
Ha szent szemeddel a szívembe nézel,
Az nem lehet jó, az bolond dolog,
Rágalmazásért beperelsz, te Isten,
Ha meglátod, hogy miket gondolok.

Zoltán.

Hej, amikor még az utcán nézegetni kezdett!
Mint borjú az új kapura, nagy szemet meresztett.
Úgy követett, mint egy árnyék, ahol mentem, jöttem,
Átmentem a túloldalra, ott is jött mögöttem.
Mosolyogtam, kacsintottam, száz agit is adtam,
De, hogy ilyen gyáva legény, azt nem gondolhattam.
Végtére is befordultam egy mellékutcába,
Ottan aztán biztatóan így szólottam rája:
Zoltán, Zoltán, csak nem habozol tán?

Na, így összeismerkedtünk. De tovább is baj volt,
Zoltán úr a bátorságra oly kevésbé hajlott.
Megcsókolni olykor még a kezemet se merte,
Csak a bamba nézésével alakomat nyelte.
Mikor végre nyilatkozni bátorsága támadt,
Egyszerűen azt mondtam, hogy szóljon a mamának.
Erre aztán úgy megijedt, hogy elsápadt menten,
De én nem hagytam a dolgot, csúnyán nekimentem:
Zoltán, Zoltán, csak nem habozol tán?

Állás és nyugdíj ügyében rendbe volt a Zoltán,
Ezért gyorsan túlestünk a leánykérés dolgán.
Kitűztük az esküvőt is és egy nyájas délben
Én a felesége lettem, ő viszont a férjem.
Este szépen hazamentünk, mint friss hitestársak,
Elvárhattam, hogy most egy kis bátorságot lássak.
De a férjem, az csak nézett szemérmes zavarban,
Én pedig - ó milyen szégyen - megint csak szavaltam:
Zoltán, Zoltán, csak nem habozol tán?

Elmúltak a mézeshetek, régen vagyok asszony.
És hogy Zoltán megváltozott, azt nem is panaszlom.
Nem bánom én, hogy most megjött már a bátorsága,
Azt se bánom, hogy már kétszer meg is vert a drága,
Nem bánom én, hogy a dolgok akárhogyan folynak,
Na de azt már nem tűrhetem, hogy elhanyagolnak.
S habár folyton forszirozom, részemről a dógot,
Hetek múlnak és én kérem, nem látok egy csókot.
Zoltán, Zoltán!...

Nem tudok oroszul.

Visszajöttem a Tátrából félig-meddig holtan,
Ennélfogva utókúrára tengerparton voltam.
Nem hittem, hogy a tenger most ily unalmas legyen,
Hárman-négyen ácsorogtunk naponta a plédszen.
Unalmas volt a közönség, unalmas a tenger,
Nem volt ottan mindössze csak egy érdekes ember.
Orosz volt és katona volt és a kardja csörgött.
Sajnáltam, hogy nem kezdek hamar egy kis flörtöt,
Mert nem tudok oroszul, nem tudok, nem.

Megírtam az uramnak is ezt az orosz dolgot,
Mire férjem válasz gyanánt nyolc oldalon morgott.
Azt írta, hogy ne próbáljak szóba állni, mert ő
Tudja jól, hogy veszedelmes a tengeri ferdő.
Az orosz meg, mintahogy a novellahőst festik,
Járt utánam, járt utánam délelőttől estig,
Én azonban férjem szavát dehogy is feledtem,
Ha az orosz megszólított, levegőnek vettem,
Hisz nem tudok oroszul, nem tudok, nem.

Mi történik egy éjszaka fél kettőkor pontban:
Szállodámban egyszer csak a szobaajtó koppan.
Ahogy voltam, kinyitottam. Azt hittem, a kellner.
Erre belép, uramisten, az az orosz ember.
Nem értettem hamarjában, mi a manó tutog,
Ottan álltam, mint egy bálvány, nem szóltam egy kukkot.
Azt akartam mondani, hogy takarodjon nyomban,
De nem tudtam kiáltani semmit zavaromban,
Hisz nem tudok oroszul, nem tudok, nem.

A három kívánság.

Helén az életét virágüzletben élte át.
Árult azáleát, orchideát, kaméliát.
Egy éjjel álmot látott. Egy tündér azt mondta, hogy:
„Hármat kívánhatsz, jó Helén, s az teljesülni fog.”
Helén másnap reggel felébredt
És forró ágyából kilépett.
„Az első kívánságom ennyi:
Szeretnék már szerelmes lenni.”

Helén bement a boltba és az álma teljesült:
Féltizkor jött egy barna úr, sötétszemű, lesült.
Helén meglátta. Már imádta s így sóhajta fel:
„Másodszor kívánom, hogy ő mindennap jöjjön el.”
És óh nagy Isten: minden reggel
Valóban jött a finom ember.
Helénre szépen rámosolygott
S egy színésznőnek küldött csokrot.

Tehát a harmadik kívánsághoz folyamodott:
„Tündérke, add, hogy azt a hölgyet még ma hagyja ott!”
És óh nagy Isten, az lekapcsolá a szini nőt,
S Helénnél nem rendelt virágot többé délelőtt.
Nem vett több csokrot, ennélfogva
Többet be sem lépett a boltba.
Helén most sírt. Regénye ennyi.
Be kár virágüzletbe lenni.

A soffőr.

Pompás bundámból gögösen kinézek,
Komfort és gyorsaság, az én vagyok.
Jöttöm harsány szirénahang kíséri,
Elöttem éles karbidfény ragyog.
Lehet tőlem Renault, vagy Gordon-Bennet,
Vagy Benz, vagy Puch, vagy Daimler, vagy Fiát,
Keztyüs kezem holtbiztosan vezérli
A shoking néppel telt utcákon át.

A gazdám most egy pesti bankdirektor.
Benzinje bőven. Egy metressze van.
Pál-utca 8. A banktól este hatkor
A gép diszkréten őhózzá suhan.
Aztán a méltóságos asszony megy színházba
„Mondja csak, hol a méltóságos úr?”
Megkérdi néha. Én nem szólok semmit.
Csupán egy gesztusom van szótlanul.

A méltóságos asszony megkívánja
A sétatúrát. Pest vidéke szép.
A János-hegyen néptelen az erdő.
Egy rántás. Kész a panne. Megáll a gép.
És ő kilép a karosszériből,
Pokrócra ül a bársonyos gyepen,
Míg én viszont az országútra fekszem,
S a kuplungot piszkálom csöndesen.

Oly szép idill, oly szép a csendes erdő,
Autósapkával olyan bájos ő,
Hogy őt kezdem nézéssel felkurblizni,
Szememben dül harminckét lóerő.
Egyszóval ismétlem, hogy szép az erdő,
A lomb között egy kis madár pityeg,
A szép vidék itt abszolút kihalt,
Az autó áll és nem szól senkinek.

A boldogság.

(France.)

Élt egyszer messze földön egy királyfi,
A tündérek hegyén,
Országa rengeteg, hatalma még több,
És mégis oly szegény.
Sem torna, sem kaland nem izlett néki,
Pedig királyfinak nevelték.
De ő csak ült s nagyon boldogtalan volt,
Ó legenda,
Mert búskomorság rágt a lelkét.

És jöttek mágusok meg alkímisták,
És asztronómusok.
Torkába néztek, étvágát figyelték,
Volt handabanda sok.
És végül szólt a legbölcsebb közöttük:
A döntő szót ő mondta mindég,
„Egy módon meggyógyulhatsz, jó királyfi,
Ó legenda,
Vedd fel egy boldog ember ingét.”

A bús királyfi hát nyeregbe szállott,
Szintúgy kísérete,
És boldog embert lelteni indulának
Erdők, mezők fele,
És hét napon, hét éjjel át kerestek
S végül vidúlt mindnyájuk lelke:
Találtak ők egy boldog kis cselédet,
Ó legenda,
Ki épp a rózsáját ölelte.

A ménék hátáról hamar leszálltak,
És néztek egy nagyot.
„Felelj, leány - kérdék - boldog vagy, nemde?”
Felelt: „Boldog vagyok.”
A bús királyfinak reménye éledt,
S a kis cselédre rátekinte.
De aztán búsan felkapott a lóra.
Ó legenda,
A kis cselédnek nem volt inge.

Aladár nagy számár.

Földesúr volt Aladárnak nemzeti papja,
A gyep szélén ott fehérlett csendes kuriája.
Kuriának ámbitusán a nemzeti asszony,
Azon volt, hogy Aladárba tudományt dagasszon.
„Adta kölyke, idestova már tizenhat éves,
Mégse konyít egy fikarcnyit sem az ábécéhez.
Nekem szegény ősz anyának no még csak az kellett:
Vén kamasznak bökdössem az erret, meg az ellet.
Aladár nagy számár,
Mégis iskolába jár.”

Nem is győzte az oktatást Aladár mamája.
Hivatták a tanítónőt fel a kuriára.
„Tanítóné édes lelkem, nem számít az ára,
Ültesse be a lurkót az iskola padjába.”
A kisasszony beültette a lurkót a padba,
S a többivel együtt őt is mindennap oktatta.
Vigyorogták Aladárt az öklömnyi kis kölkek,
Teli szájjal óbégattak, amikor kijöttek:
„Aladár nagy számár,
Mégis iskolába jár.”

Aladárnak eleinte nem tetszett a helyzet.
De azután csodamódra tanulgatni kezdett.
Az ábécét lapozgatta, bújta nyakra-főre,
Azt lehetett hinni, hogy még püspök lesz belőle.
Nem feledte egy reggel sem a feladatát el,
Vénségére megváltozott a pelyhedző fráter.
Miért? Mert ha nem figyelt a cöre meg a kára,
A kisasszony, a kis szóke, így nevetett rája:
„Aladár nagy számár,
Mégis iskolába jár.”

Ennélfogva földesúrék nagy örömben voltak.
A tanító kisasszonyért szinte oda voltak.
Annál nagyobb elhülés volt, mikor híre járta:
Született a kisasszonynak: egy pufók babája.
„Ejnye, ejnye - szólt az apa, - hogyan lehetett ez?”
„No de ilyet, - szólt a mama - ki lehet a tettes?”
Aladár csak ült csendesen lent az asztalvégen,
Nem szólt semmit, csak magában dudolgatta szépen:
„Aladár nagy számár,
Mégis iskolába jár.”

Rotter úr.

Be szép fiú, be szép Kárpáthy Zoltán,
Alakja délceg és tartása büszke,
Bátor, merész, okos, hű és figyelmes,
Ily férfiért én elmennék a tűzbe.
De Rotter úr hozzája nem hasonlít,
Kövér, kopasz, kicsit csámpára lépked,
És Rotter úr sohasem párbajozott még.
Az élet más, mint a regények,
Óh milyen szép, mikor nagy harc után
Kárpáthy Zoltán elveszi a párját,
Regényes, lángoló szerelmesek,
Tündérmesék virágos útját járják.
Én Rotter úrba nem vagyok szerelmes,
S az eljegyzés ma mégis meglesz végleg.
Ábránd és álom messze elrepülnek,
Az élet más, mint a regények.
A Jókai-könyvekben a leányok
Követnek egy megrendítő sugalmat,
A mérget, azt kristályserlegbe öntik.
Kiisszák és fenségesen meghalnak.
Azonban Rotter úr, az gazdag ember,
És a papáék már nagyon szegények,
Sirok, sirok, de hozzá fogok menni.
Az élet más, mint a regények.

Zacsek.

Rövidlátó volt szerfelett
A bölcs, szelíd Zacsek tanár úr.
A tintát is lelökte ő
Könyökkel íróasztaláról.
A könyvet úgy olvasta el,
Hogy orrával súrolta lapját,
S az utcán már nem is köszönt,
Mert nem találta a kalapját.
És pláne, hogyha étkezett,
Hogy megpukkad, már azt is hitte,
A gombócot szegény Zacsek
A száj helyett füléhez vitte.
De reggel volt legtöbb baja
A lágy dunyhák közül kikelve:
Didergett és csak állt, csak állt,
A holmiját sehol se lelte.
Meg kell örülni.

Egy este mégis felderült,
És boldogat dobbant a szíve,
Mégis segít magán a bölcs,
Ki Kantnak és Spencernek híve.
Elészédett egy cédulát
S piros plajbásszal a papírra
Sorszámmal szépen rendesen,
Hogy mit hová tett, azt felírta.
A pápaszem az asztalon,
A kis notesz srégen előtte,
A jégering a szék felett,
S a szék alatt cugos cipője.
Még ötlött egyet hirtelen,
Mikor már elszundított lágyan,
Kiugrott és felírta még:
„Tizedik pont: Zacsek az ágyban”.

Felébredt másnap boldogan,
És a papírt kezébe vette,
Óh mily öröm: minden darab
Valóban ott volt, hol letette.
És böngészvén a cédulát,
Kéjjel bebújt a jégeringbe,
Nadrágot vett, cipőt húzott
És diadallal szétekintve.
S midőn egész felöltözött,
Igy szólt: „Ah, mindig erre vágytam”
A cédulán, most látta csak:
„Tizedik pont: Zacsek az ágyban”.
Az ágyra néz. Az ágy üres.

E fordulat zavarba hozta.
Hol van Zacsek? Egy székre ült
És most is ott ül gondolkozva.
Meg kell örülni.

Az ezredesné.

Utcán keményen szalutálni,
Mély tisztelettel zsúrra járni,
Virágot hozni, kottát venni,
A Zserbónál asztalt keresni,
Ezt szabad
A hadnagy úrnak.

Az utcán néha elkisélni,
Néhány jó viccet elmesélni,
Tréfálni és lakást keresni,
Alkalmas autótakszít lesni,
Ezt szabad
A főhadnagynak.

Az asztalfőn balkézzről ülni,
A pletykát szépen elkerülni,
Rámadni néha a kabátom,
És tudni azt, hogy jó barátom,
Ezt szabad
A századosnak.

Bálba jönni, ha nincs is kedve,
Aludni éjjel, mint egy medve,
Olykor egy szende kézcsók szépen,
S kalapot venni, mert a férjem,
Ezt szabad
Az ezredesnek.

Ezzel ki vón merítve minden,
A rangot pontosan tekintem.
Csak néha nem tekintek sarzsít,
Azért ne firtatgassuk azt itt:
Mit szabad
A kis kadétnak.

Margaréta.

Öreganyó egy vén anyóka volt,
Öreg, akár a legvénebb mesék.
S az unokája Margaréta volt,
Maga a rózsaszínű szendeség.
Öreganyó nevelte Margarétát,
Szösz haját két hosszú copfba fonta,
S mivel eléggé józan ésszel élt, hát
Szűzi erényre oktató naponta.

A neveléshez türelem való,
Az öreg hölgy tehát egyet hadart:
„Gonosz a férfi” - szólt a vén anyó,
S tizenöt évig fújta ezt a dalt.
Tizenöt év! A kis lány nagy lány lett,
Az is igaz, hogy már nagyon kifejlett,
Mikor egy este olyan vallomást tett,
Amibe egy gyerek reménye rejlett.

„Isten az égben, ez hogy eshetett!
Tizenöt hosszú esztendő alatt
Egyszer öt percre boltba küldtelek,
Ezenkívül egyszer voltál magad:
Úgye hogy akkor ért utól a sorsod,
Mikor egy napra Esztergomba voltam?”
„Dehogyan is akkor, - sóhajt Margaréta, -
Akkor, öt perc alatt történt a boltban.”

Balajthy tanár úr.

Mikor belép a tanterembe,
A szenvedély nyílal szívembe.
Az élet oly sivár, oly pusztá,
És ő, Balajthy, olyan gusztá.
Belép, és mondhatom szavamra,
Hogy meg vagyok, mint nő, zavarva.
Pirulok s nincsen merre bújnom,
Tehát csupán az orrom fújom.
Oh mily gyönyör és milyen kék ez,
Ha lelkünk ilyen szenvedélyes.
Elöttem atlasz, tinta, irka,
S én őt bámulom, mint egy birka.

Balajthy a földrajz tanára,
S érzelmeimnek nincs határa.
Körülbelül úgy ötven éves,
Ezért hat úgy rám az édes:
Komoly, derék, meggondolt férfi,
A női lelket ő megérti.
Azaz csak értené a kincsem,
De fájdalmamról dunsztja sincsen.
Csak ül, csak ül, csak ül, csak oktat,
S a lányok mind röhögni szoknak,
Mert lóg a nyakkendője csücske,
És szenvednem kell szemlesütve.

Balajthy száraz, mint a tapló,
És minden vigaszom a napló.
Dugom a lihtóf ablakába,
S beleírom, hogy szívem kába.
Brómot kell lopnom jó anyámtól,
Mert álmatlanság bánt a vágytól.
Szobámban nyitva áll az ablak,
Hogy mellhártyagyuladást kapjak.
Lelkivilágom úgy érzem ma,
Mint drámában a Márkus Emma.
Kihívott. Nem tudtam felelni.
Azt mondta, hogy menjek legelni.

Bánatos szakácsné.

Miska huszár a szakácsnét
Sej-haj, kerülgette váltig.
Csak egy csókot kunyerált, de
Sej-haj, nem jutott odáig.
Mer a Mari aszondta, hogy
Sej-haj, rosszak a huszárok,
A végén a szegény leány
Sej-haj, sirva néz utánok.

Aszondja a Miska egyszer:
„Holnap megyek a csatába
Adj egy csókot most az egyszer,
Sej-haj, ne mondjam hiába.”
Aszondja a Mari erre:
„Sej-haj, Isten neki, jól van,
Csakhogy aztán kend valahogy
Rosszat ne gondoljon rólam.”

Elmentek már a huszárok,
Sej-haj, bög a Mari szentem.
Vigasztalja a nagysága:
„Ej-no, mi a baja lelkem?”
„Elment az én ides rózsám,
Bögök, nem tehetek róla,
De legalább akkor mán a
Csókot elébb kezdtem vóna.”

A villanygomb.

A gróf nagy estélyt rendezett
Pompás, pazar legénylakásán.
„Nézzük tán meg a kertemet,”
Így szólt tizenkét óra táján,
„Oly szép a bűvös május-éj,
János-bogár a fűben szerte,
Viszünk egy néhány Vövklikót,
Urak, hölgyek, gyerünk a kertbe.”
És úgy, ahogy voltak, az egész társaság kiment a kertbe
Szó nélkül andalogni,
Szó nélkül andalogni.

A bankárné azonban épp
A goblen-termet nézegette.
Egy herceg ezt a fontos tényt,
Ahogy szétnézett, észrevette.
Ment hát a bankárné után,
Meglelte, és elindult véle,
Hogy több sötét szobákon át
A társasághoz elkísérje.
Hát amint keresztül mentek a gróf sötét hálósobáján, a herceg az asszonyt
Szó nélkül átölelte,
Szó nélkül átölelte.

„Jaj, jesszusom, mit tesz velem
Egy idegen legénylakáson?
Sötét van és ketten vagyunk,
A villanygombot nem találom.
Akármit teszek, nem lelem,
Nyulkálok arra, nyulok erre...”
Mit mondjak: ketten voltak ott,
A társaság kiment a kertbe.
Kár erről a dologról annyit magyarázni. A lényeg az, hogy
Szó nélkül ott maradtak,
Szó nélkül ott maradtak.

Tíz-tizenöt perc el se múlt,
És most már ők is mentek volna.
De most a herceg nem akadt
Az átkozott kis villanygombra,
„Hol itt a villany” - szólt bosszúsan, -
„Egy ily garszon-hálósobában?”
A bankárné egy szót se szólt.
Csak négy lépést tett fix irányban,
Határozott, biztos léptekkel odament a sötétben és a villanyt
Szó nélkül felcsavarta.
Szó nélkül felcsavarta.

Fleurs d'amour.

Rakosgattam egy régi utitáskát,
Egy zsebkendőt találtam, kis fehérét,
Ott volt a nikkelpapíros bőrrekeszben,
Valahogy a fésűtartóba tévedt.
Kezembe vettem és szédülni kezdtem,
Furcsán, puhán, kimondhatatlanul,
Egy pillanatra megcsapott a parfüm:
Fleurs d'amour.

És már feltündöklött egész Velence,
Óh gondolák az álom tengerében,
Óh ringó lámpák tarka végtelenje,
És lágyan ringatódzom, csendes éjben.
A gondolában egy plasztikon fehérlik,
Fejem, boldog fejem reá simul,
Mámor, Velence, tenger, álom, illat,
Fleurs d'amour.

A falra nézek tágranyílt szememmel.
Való volt mindez? Vagy talán csak álom?
Emlékeimben volt egy drága ember,
Mily furcsa, hogy most újra megtalálom.
Egy pillanatra felvillant az élet,
És egy virága az ölembe húll.
A múlt egy pillanatnyi lebbenése,
Fleurs d'amour.

Az illat elszáll. Ó magamba színiám
Egy boldog éj elkésett mámorát még,
De nincs. És nézem ezt a kendőt némán,
Szép volt, egy perc volt, tűnő, röpké játék.
Elmúlt. A kendőt ki fogom mosatni.
El is dobom, sóhajtván, szótlanul.
Be gyorsan tűnsz el, élet álom, illat,
Fleurs d'amour.

Dénes úr fázik.

Tavaly téled be szép volt, óh be szép volt,
Talád igaz se volt, bert olyad rég volt.
Dapodta feljárt hozzánk dr. Dédes,
Oly szellebes volt, biddig olyad édes.
A kályha bellett széped üldögéltünk,
A Zserbóról beg Csortosról beszélünk.
Vagy hallgattunk, hogy a tűz dudorásszod.
Az jaj be szép volt és bost jaj de fázob.

Jaj, dr. Dédes hogyha bostad feljő,
Huhog s kiöblik szájád szürke felhő
Buddábad ül és berev, bitt az ujja,
Kezébe fúj, aztád az orrát fújja,
Ugrál, topog, percig seb gyughat veszteg,
S deb tud beszéli, bert a szája reszket.
Aztád dühösed elfut. Éd csak állok
És sírva zsebkeddöbbe trobbitalok.

A szédhiágy szerelbileg veszélyes:
Ki kezd írátabb hüldi dr. Dédes.
Fagyos bosollyal jeledteb tehát ki,
Hogy beg fogok az életebtől váldi.
Elbék egy szép dap a Bargitszigetre,
Ott hőforrások vaddak felfedezve.
Óh hőforrások! Bilyed csábító ez!
A forróba beghaldi bilyed jó lesz!

A vak leány.

Bár régi vicc, de elmesélem.
Eddig nem hallották talán.
A hőse - ah, mily megható ez, -
Szegény világtalan leány.
Szegény mindkét szemére vak volt,
És két szemét lehúnyva szépen,
Ott üldögél az utcasarkon,
Mert Friss Ujság volt a kezében.
„Isten nevében
Nem megcsalni szegény vak leányt.”

Hát mendegélt az üzlet szépen,
A lány egy kis pénzt félretett.
S egy jassz-legényke arra járván
A lányra nagy szemet vetett.
A lány csinos volt máskülönben,
A jassz tehát őt eljegyezte,
Leült mellé és elhallgatta,
Hogy sírt a vak lány minden este:
„Isten nevében
Nem megcsalni szegény vak leányt.”

Megvolt az esküvő is aztán
S utána csók következett,
Szegény, derék kis vak leánynak,
Mindez megtetszett szerfelett.
Szólott urához: „Még egy csókot!”
Az vállat vont: „Ennyi járt mára.”
S az új menyecske szép szelíden
Így szólt rá indolens urára:
„Isten nevében
Nem megcsalni szegény vak leányt.”

A huszárok.

Huszárkaszárnya állt a téren,
Ott állt a nagy kaszárnya, kérem,
S ki szembe nézett, láthatott
Két csöpp kis ablakot.
Muskátlis ablakok mögött
Mariska ott lakott.
A kis Mariska, szedte-vette,
A katonát nagyon szerette.

Parancsba jött, - ó szörnyű óra -
Hogy másnap ötkor ülnek lóra.
Parancs: parancs. És tenni már
Ez ellen nem lehet.
A nagygyakorlat elviszi
A délceg ezredet.
A kis Mariska mit szólt ehhez?
Beállított az ezredeshez.

Mariska sír és félrefordúl.
Az ezredes reája mordúl:
„Egy szál huszár nem nagy dolog,
Egy embert itt hagyok.”
De szólt Mariska: „ó milyen
Boldogtalan vagyok,
Egy szál huszárral én mit kezdjek?
Óh hagyja itthon mind az ezret.”

Kurta szoknya.

Ha két szemem behunyom s visszanézek,
Mintegy riadtan látom önmagam:
Egy szösze kislány rézorrú cipőben,
Piros sállal bekötve a nyakam.
Tág, nagy szemekkel néztem a nagyokra,
És irigyeltem mind a nagyokat.
Öt éves sorsomat nagyon gyűlöltem,
Mert a nagyoknak már minden szabad.
Hosszú szoknya, hosszú szoknya,
De soká kapom a hosszú szoknyámat.

Az ember nő, mint földben a palánta.
Copf verte már a vékony hátamat.
A gólyát, azt homályosan lenéztem,
Boccacciót olvastam a pad alatt.
Regények égtek kis fantáziámban.
Óh csókok, éjszakák, tilos szavak.
Vetkezés közben, hogy anyám ne lássa,
Tükörben, lopva néztem vállamat.
Hosszú szoknya, hosszú szoknya,
De soká kapom a hosszú szoknyámat.

A hosszú szoknya és az élet eljött,
Szerettem, férjhez mentem boldogan.
Én istenem, mit hívnak boldogságnak?
Mi állunk és az élet elrohan.
Köznap, nagy küzködés, házbér, karácsony,
Ebéd, cipő. Az élet oly szegény.
Mi lett a pompa álmából? Szabónő,
Kit számba kell majd venni elsején.
Hosszú szoknya, hosszú szoknya,
Ki kell fizetni a hosszú szoknyámat.

Ó istenem, te látod tiszta szívem.
Te jól tudod, hogy jó asszony vagyok.
Megalkuszom s az élet terhét hordom.
De néha elaludni nem tudok.
Nytott szemekkel nézek a sötétbe,
Sorsom kódébe nézek, keresek,
És nézem, nézem irigy, fájó szívvel,
A szösze, bámuló kis gyereket.
Kurta szoknya, kurta szoknya,
Adjátok vissza a kurta szoknyámat.

Kati meg a német.

A háború elejével én még aztat hittem,
Hogy katonaféli ember egyse marad itten.
Hát nem vót igazam ebbe a gondolatomba,
Gyüttek elé a katonák, mint fődbül a gomba.
Oszť meg meg is szaporodott a fajtájuk nékik,
Ujfélit is láthattunk mán, nemcsak olyan régít.
Különösen az ütött egy szeget a fejembe,
Hogy az utcán németek is gyüttek velem szembe.
Szőkék vótak, vállasok, meg kemények,
De gondultam: mégis huncut a német.

Terveltem, hogy nem szólok én hozzájuk egy jajt se,
Egyre mégis rászóllottam: „Gutenabend, daicse!”
Megnéztem a széles mejjin azt a vaskeresztet,
Akkor osztán mentem vóna, de ű nem eresztett.
Oszť gondultam, célszerű, hogy szóba ereszkeggyek,
Ha még magyar jányt nem látott, hadd lásson most eggyet,
Beszélńi, azt nem tudtunk mink semmiféleképpen,
Hát legalább kézen fogva sétálgattunk szépen.
Éń az üvét, ű fogta az enyémet,
No, gondultam, nem is huncut a német.

Fene tudja, attul fogva, ha gyött a vasárnap,
A ligetbe jártunk, ahogy a többiek járnak.
Vettem neki vergóniát, meg fizettem priccert,
Ű meg éńgem, ahogy illik, csipkedéssel tisztelt.
Németül is megtanultam, csak annyit, ha mást nem:
„Gib ajń busszel, májne sacce, verde dik hajráten.”
Egyszer aztán vártam, vártam, vártam, de hiába,
Nem gyütt többet, hanem elment marskompániába.
Itt maradtunk, magam meg egy kis német,
Most mán tudom: mégis huncut a német.

Daisy zsurja.

Barátnőmnek a Daisynek, hamis a zuzája,
Unter uns: mér igen régen pikkelek is rája.
Ahol tudta, szekirozott. Na megállj, te randa,
Engem szekál ő, egy ilyen Dob-utcai banda!
Kitervelte a Daisy, hogy lefőz majd egy zsurral,
A zsuron egy egész csomó előkelő úrral.
Szétküldte a meghívókat, hogy pukkadjak tőle.
Megállj Daisy. Hogy mit teszek, tudom én előre.

Volt a meghívandók közt egy udvari tanácsos.
Ezt az embert felkeresni, úgy véltem, tanácsos.
Felkerestem és azt mondtam, a kérésem ennyi,
Hogy a Pickné nagy zsurjára ne tessék elmenni.
Azt mondta ő nyájasan, hogy nem megyek el, drága,
De ennek a nem menésnek volna egy kis ára.
Hogy a Daisy megpukkadjon, mit tehettem már most:
Hát bizony én megfőztem az udvari tanácsost.

Elmentem egy színészhez is, ne menjen el ő sem,
Persze tőlem telhetőleg főztem őt erősen.
Mit mondjak még? Egyik férfi olyan, mint a másik,
Így birtam rá egy tanárt is, meg egy doktor bácsit,
Így birtam rá ügyvédet, meg mérnököt, meg birót,
Egy ezredest, két főtitkárt, három hirlapírót,
Négy bankfiút a köruton, őt a Belvárosban,
Csak az Isten tudja, mennyi áldozatot hoztam.

Szaladgáltam, járogattam,
Viziteltam, látogattam,
Villanyoztam, konflisoztam,
Lopózkodtam, flangiroztam,
Kiabáltam, veszekedtem,
Kacérkodtam, kedveskedtem,
Kunyoráltam, rimáncodtam,
Parancsoltam, cigánykodtam,
Haragudtam, mosolyogtam,
Elájultam, felzokogtam,
Elcsuklottam, kacsintottam,
Nehezteltem, hamiskodtam,
Kocsikáztam, gyalogoltam,
Félig-meddig halott voltam.

A legvégső eszközökhöz folyamodtam és:
Elromlott a Daisy zsurja, nahát ez mesés.

Azon az alapon.

Addig kínzott és addig udvarolt,
Amíg elmentem hozzá egyszer mégis.
Szép őszi délután öt óra volt,
Oly szép voltam, hogy mosolygott az ég is.
Lábamra huztam a legszebb cipőmet,
És felvettem a róka-garniturám,
Felhuztam legszebb antilop-keztyűmet,
Amint szokás egy ily szerelmi turán.
Ehez hozzá hibátlan alakom
S a fejemen a legszebb kalapom,
Azon az alapon,
Hogy ugyse teszem le a kalapom.

Teával kínált és leültetett,
De közbe nem maradt sehogyse veszteg
Rimánkodott, kért és szekirozott,
Sőt végül tettleg simogatni kezdett.
Próbálkozott kosztümmel és kapoccsal,
Több izben is rászóltam: ejnye, ejnye!
Majd megpróbálkozott százféle okkal,
Hogy legalább a kalapom tegyem le.
Nem használt semmiféle hatalom,
Azért se tettem le a kalapom,
Azon az alapon,
Hogy ugyse teszem le a kalapom.

De végre aztán háromnegyed hatkor,
A kosztümöm, az ott feküdt egy széken.
Alatta finom két karcsu cipőcském,
A földön bundám, legfőbb büszkeségem,
Ő főzött, unszolt, biztatott, könyörgött,
És persze közben nem maradt karakter.
Ott voltam és hát szépen ott maradtam,
De büszkeségem, az mégsem maradt el,
Mert azt az egyet büszkén vallhatom,
Hogy fejemen maradt a kalapom,
Azon az alapon,
Hogy juszt se teszem le a kalapom.

Ha férfi lennék.

Ó Istenem, be tudnék válogatni,
Az élet mennyit tudna nékem adni!
Magas fővel széjjeltekitenék,
Tüzet aratnék, napfényt hintenék,
Ha férfi lennék.

Nem élnék otthonban, bilincsbe kötve,
Szabadnak lenni mindég, mindörökre!
A nagy világ lehetne az enyém!
Szárnyalni mindég, élet és remény!
Ha férfi lennék.

Erős lennék, határozott és büszke,
Szememben az erőnek égne üszke,
A homlokom az égig érne fel,
Magam vagyok, senki, semmi se kell,
Ha férfi lennék.

Nem kéne asszony és nem kéne otthon.
Mint aki mindenem magammal hordom,
Mennék: az élet gögös vándora,
Nem néznék vissza én talán soha,
Ha férfi lennék.

Mennék nem nézve másba, csak szívembe,
Magam köré egy bűvös kört emelve,
A nők közt szétnéznék, mint egy király,
Kihez a nép bálványt imádni jár,
Ha férfi lennék.

Zokogva kérdenék: szívem, szeretsz-e?
Csak nézném őket, hűvösen, nevetve,
Szenvedne és kínlódna mind szegény,
Úgy sírna mind, ahogy most sírok én,
Ha férfi lennék.

Gyurka ebédel.

Gyurkának egy szivarja volt és semmi egyebe.
Csekélyke tárgy ahhoz, hogy a zálogba tegye be.
Szobájában tünődve tette zsebre két kezét.
Már fél kettőre járt s bizony ma még nem étkezék.
Mert Gyurka, mit tagadjuk ezt, egy szélhámos vala,
És, mostanában rosszúl ment a dolga, trallala.
Kifordította két zsebét és mérges volt nagyon.
Nahát mondhatom.

Fejébe csapta sikkesen fényes cilinderét,
És mendegélt, amíg egy fényes vendéglőhöz ért.
A portás mélyen meghajolt, ő vissza sem köszönt.
Ott bent leült: „Izé, pincér, vagy hogy nevezzem önt.”
Evett levest, halat, vadat, tésztát és gyöngytyukot,
S a krémbe végül lopva egy nadrággombot dugott.
Aztán szikrázó arcot öltött s lármázott nagyon,
Nahát mondhatom.

„Egy percre sem maradhatok ilyen piszok helyen!”
Így szólott Gyurka s arca megvető volt végtelen.
Felállt és ment, a cehhet persze nem fizette ki,
A főpincér bűnbánó arccal hajlongott neki.
Künn gőgössen feltette ismét fess cilinderét,
Rágyújtott a szivarra s ekkor a korzóra ért.
Ott jóllakottan hátradőlt egy kényelmes padon.
Nahát mondhatom.

A negyvennyolcas.

Az orvos állt az ágynál
S a pulzust fogta, fogta.
„Ma este meg fog halni,”
Az arca azt megmondta.
Vitéz Abádi Mózes,
A negyvennyolcas hadnagy,
Ott haldoklott az ágyon,
És szólt: „Öcsém, csak hagyjad.
Te orvos vagy, fiacskám,
De én kilencven éves.
Nem térek én meg máma
A Klapka istenéhez.”

Az orvos mondta: „Persze,
Nincs arról szó se, bátyám.”
A vén Abádi erre
Egyet rázott az ágyn.
„Öcsém, nekem beszélhetsz,
Hisz meg kell halni, érzem,
Meg kéne már ma halni,
De nem lesz így egészen.
A vén ember pusztuljon,
Ha elvánnnyadt a teste,
De én ma nem halok meg,
Hanem csak holnap este.”

Abádi Mózes éjjel
Felöltözött titokban,
Kiment a nagy körutra,
És várt a sarkon ottan.
És fél tíz óra táján,
Nagy nép állt utcahosszat,
Galiciából néhány
Száz muszka foglyot hoztak.
Abádi Mózes nézte,
Fellángolt vézna teste,
Ment vissza a menházba,
És meghalt aznap este.

Családi ügy.

(Meilhac.)

„Kedves, jó unokafivérem!
Meg kell most írnom valamit.
Ne ítéljen meg érte, kérem,
Ha megbántom a titkait,
A nagy szalónban tegnap délbe
Soká magáról folyt a szó,
S a diskurzus magára nézve,
Nem volt szelidnek mondható.
A bácsi egyre hajtogatta,
Hogy pénz magára nincs elég,
S ha még tovább is így folytatja,
Még elkártyázza mindenét.
Aztán beszólt az Irma néni
És milyen mérges volt, nahát!
Azt mondta: el kéne itélni,
Husz évi börtönre magát.
Reggel jön haza orfeumból,
Egy tisztességes napja nincs,
Vidám hölgyek körében lumpol,
És úgy pezsgőzik, mint a pinty.
Sőt egy barnáról is beszélnek,
Akivel jóba van maga,
S virágot küld a kicsikének
A Télikertben éjszaka.
A nagymama azt mondta erre,
Hogy mindez nem tragédia.
Majd lesz, aki jól kinevelje,
Csak meg kell házasodnia.
Állapodjék meg egy leányban,
Ha lányos házaknál forog,
A legjobb lesz itt a családban...
Ez állítólag jó dolog.
Egy szőke, jó kislányt találjon,
Egy ifju, kedves uri nőt,
De annak aztán kurizáljon
S nagyon, nagyon szeresse őt.
Mindez mindegy nekem,
Mindez nem nagy dolog.
Mégis megírtam én,
Mert jó rokon vagyok.”

A kosztüm.

Mariska próbalány volt mezőnban,
Magára vett naponta husz ruhát,
Jól ment a bolt a háborus szezónban,
S az új divat nagyon sok dolgot ád.
Jöttek kis cingár, ondolált mamuskák,
És jöttek szölke, karcsú démonok,
Jöttek befűzött és elhizott lusták,
És mind Mariskán lornyetezte ott,
A kosztümöt.

Mariska reggel már munkába állott,
És este nyolcig csak öltözködött,
Sétált, fordult és büszke pózban állt ott,
A számos gazdag uri hölgy között.
De nyolc után megváltozott ruhája.
Szegényes kis sajátját vette fel,
És otthon éjjel álmodozva, vágyva,
Égő sovárgással képzelte el
A kosztümöt.

Egy csendes este fél kilenckor ott a
Gizella-téren egy cilinderes
Melléje lépett és megszólította:
„Pardon, nagysád, havonta mit keres?”
Minek beszéljünk annyit. Másnap este
Mariska már az úr babája volt,
Mariska szíve ujjongott repesve,
Szenzációs szép új ruhája volt:
A kosztüm.

A kulcslyukon túl illatos sötétben,
Minthogyha némán ott szürkellene
Ledobva és rendetlenül egy székből,
Mariska álma, vágya, mindene.
Ilyen a dolgok furcsa fordulatja:
Övé most, de leteszi a ruhát,
Övé a kosztüm és most nem hordhatja,
Megesnek ilyen bús komédiák.
Ó kosztüm...

Grette.

Ih bin die Grette,
Fess und Patent,
Kutja teringette,
Himlischsakrament.

Tá zind vir endlüh in madjar feváros,
In dizem fessen, sénen, und betjáros,
Mein alter vuncs iszt ject beteljesülve,
Hir möht ih lében, immer fővesülve.
Im cuge reizen hab niht gerne, jaj, de
Ject hab ih eine zonderbáre frajde.
Ject kann ih fon mejn gancem hercen tancen,
Und di kultur cvisen madjáren flancen.

Venn ih csicserge zo, vi ejne svalbe,
Fon den cusauern tóbt di ejne halbe,
Di andre halbe zagt: ó zúsze Grette,
Ajvé vi sön iszt viner operette.
Nah forstellung szupire ih mit guten,
Gedigenen lipótvárosi juden.
Dort pizskál ih mit gábel mejne céne,
Und pajkosch bin ich und entcükend séne.

Zi viszen niht di paliksz und izóren,
Dasz ih hir in der franczstadt bin geboren.
Mejn fáter var ejn hordar, ja, ejn tréger,
Di tohter iszt sauspilerin bej Préger.
Den fáter hat hajókötél erslágen,
Zó musz ih mih alsz primadonna plágen.
De istenem, ez ellen nincs mit tenni,
Mert jó üzlet veánerisnek lenni.

A legyező.

Egy kis pirost és még egy kis fehéret.
Tükrébe még utólszor visszanézett.
A tükre teljes szépségét mutatta.
Állott, kinyult, megfordult játszogatva
A legyezővel.
Estélyre mentek. Ő nem volt beszédes.
De szólt a férje: „jaj, de szép ma édes.”
És a kocsiban simogatni kezdte.
Sicc, ráütött az udvarló kezekre
A legyezővel.
Az estélyen százan körültolingták,
Körülvették s hogy milyen szép ma, mondták.
De ő elnézett, valakit keresve
És izgatott, forró arcát legyezve
A legyezővel.
Akit fürkészett, végre megtalálta.
Ott várt a férfi egy sarokban állva.
A nő a bókolókra rálegyintett
És aztán annak észrevétlen intett
A legyezővel.
Az jött, köszönt. S a férj figyelte őket.
Amint egymás szemében perzselődtek.
„A balkonon kinn” - szólt az asszony ajka,
Miközben ajkát szépen eltakarta
A legyezővel.
Kiszöktek és feledték a világot
S nem látták, hogy a férj, az mindent látott.
Egymásra hullt két forró száj epedve,
Két egybeforrt fej diszkrétén befedve
A legyezővel.
Ah! Halk sikoly. A férj előttük állott.
Kezében kés, égő szemében átok.
A kés megvillant a kezében néki,
S a nő védőn karját nyújtotta még ki
A legyezővel.
És aztán elhalón a földre omlott.
A szeme megtört, a haja kibomlott.
Benn vidám zene szólt s itt kinn az asszony
Feküdt a véres, tollas szemfedővel
A legyezővel.

A kalucsni-király.

Elmondok egy történetet pár kurta perc alatt.
Komoly történet ez, tehát nevetni nem szabad.
A tettnek színhelyével hogy ne menjünk messzire,
Egy nagy nyújorki felhőkarcoló a helyszíne.
A ház kigyúlt. Már égett a huszadik emelet.
A sárcipő-királynak ott nagyon melege lett.
Ott állt a sárcipő-király, névleg mister Philax,
„Most adj tanácsot, Istenem, a mennyekben ki laksz.”
Nahát ez óriási.

A lépcsőház már beszakadt. De jött egy ötlete:
Egymásra harminc pár kalucsnit szépen fölvéve.
Az ablakpárkányon megállt, így szólt: „Go on, gyerünk!”
S lábán a sárcipőkkel a légtengerben letünt.
Most látszott meg, hogy a Philax-gyártmány milyen dicső
És milyen prima ruganyos egy ilyen sárcipő.
Alig, hogy földet ért Philax a sárcipőivel,
Az égnek visszapattana húsz emeletre fel.
Nahát ez óriási.

Ismét esett s újfent magasra visszapattana,
A tüzoltók megálltak és azt mondták, hogy nana.
Esett, felugrott és lehullott s újra felszökött,
Miként egy örült labda szállt az ég és föld között.
Egy nap, két nap, három napig csak ugrott és esett.
Feltűnést kezdett kelteni az izgató eset.
S mert attól kellett tartani, hogy éhen halni fog,
Lelőtték őt jó emberek s meghalt Philax legott.
Nahát ez óriási.

Olcsó regény.

Rögtön ahogy a szememet kinyitom én reggel,
Kócos hajjal, hunyorgatva egy regényt szedek fel.
Mosdás közben is olvasok az egyik kezemmel,
Ha a számba megy a szappan, azt nem is veszem fel,
Ahogy iszom a kávémat, olvasok nagy hévvel,
Államra öntöm a kávé a kanál nyelével,
Ha a légy az orromra száll, azt se mondom, hess,
Olcsó regény, gyaj de érdekes.

A fejemmel botorkázok lefelé a lépcsőn,
Oly érdekes az eset, hogy elszorúl a légcsőm.
Erre löknek, arra döfnek az utcán, hiába,
Olvasok és belemegyek a mások hasába.
Úgy nekimék a gázlámpa öreg oszlopának,
Hogy szikrázó szemem felett kék daganat támad.
Elüt autó, kis szekeres és nagy szekeres,
Olcsó regény, gyaj de érdekes.

Átmegy rajtam teherkocsi, olvasva kelek fel,
Lesem vércsorogva, mi van a szerelmesekkel.
A legérdekfeszítőbbik résznél tartok éppen,
Amikor egy sárga hatos kettégázol szépen.
Haldokolva, meredt szemmel csak azt lesem, várom,
Mikor lesz a grófé az az elátkozott várrom.
Koporsómban lesem tovább, jaj vajjon mi lesz,
Olcsó regény, gyaj de érdekes.

A zongoramester.

A bankdirektor így szólt egy napon:

„Lányom, ma vagy tizenhat éves
És voltaképen súlyos nagy hiány,
Hogy nem szoktattalak zenéhez.
Ezentúl délután öttől hatig
Komoly tanulmányokra foglak,
Egy éhenkórászt rendeltem neked,
Ki majd a zongorára oktat.”
És tényleg jött az ifjú mester.
S az órákat miközben adta -
Tatta-tatta-tatta-tatta -
Itt-ott meg-megsimogatta.

A mester karcsu szép fiú vala
És ah milyen költői lélek,
Elandalodni ó hogyan tudott
Ölén a légies zenének.
A köznapi ő hozzá fel nem hatott,
Az éter fenségében szárnyalt,
Valóban tiszta lelki párja volt
A finom, szubtilis leánynak.
És mert a bankdirektor lányát
Szent vonzalommal megszerette -
Rette-tette-tette-tette -
Egyszer szépen megszöktette.

Egy hónapos szobába mentek ők,
És forró éjszakákat éltek.
A bankdirektor úr, a zord apa,
A tetteknek terére lépett.
És szólt: „A lányt diszkréten küldje el,
És kap... na... úgy ezer forintot.”
A mester finom lelke felhevült,
És nagy, nemes haragba ringott.
„Oh hitvány pénz! A lelkem vérzik,
Ilyen gyalázatnak miatta -
Jatta-tatta-tatta-tatta!”
De ötezerért visszaadta.

Pierrette.

(Heltai után.)

Pierrot fogta Pierrettet
És ketten kávéházba mentek.
Egy tiszttel ott szemezni kezdett a kis Pierrette,
S szólt Pierrot: „Ideje már, hogy hazavigyelek.”
És otthon, jaj, Pierrette két szemét kiszedte.
Dühöngvén így: „Most csalj, ha tudsz, te hűtelen, te!”

Pierrot fogta Pierrettet
És újra kávéházba mentek.
Egy úrral ott lábalni kezdett a vak Pierrette.
S szólt Pierrot: „Hogy mersz lábazni itt egy idegent?”
És otthon, jaj, Pierrette két lábát levágta.
És így beszélt: „Nem lábazhat, mert nincsen lába.”

Pierrot fogta Pierrettet
És ismét kávéházba mentek.
Egy gróffal ott kezet szorított a kis Pierrette.
Szólt Pierrot: „Ezt nem bírják ki rendes idegek.”
És otthon, jaj, Pierrette két kezét levágta.
S nyugodtan szólt: „Most végre nem csalsz meg, te drága.”

Pierrot elment kávéházba,
A nőt otthagya egymagába.
És Pierrot végre nyugodtan ült, uramfia,
Szentül híván, hogy nem csalhatja meg a bestia.
És Pierrette, az megszökött még aznap éjjel,
Vajjon kivel? A Barnum-cirkusz ügynökével.

Vén kormányos.

A vén kormányos, névleg Strikker bácsi,
Nem páncélos hajót kormányozott.
Propelleréről kémlelé a partot,
S ha ritkán szólt, akkor káromkodott.
Felszálltak népek nyolcan, néha tizen,
A kis propeller köpködött a vizen,
Egy jasszlegény tépdeste a jegyet,
És Strikker bácsi a kürtbe recsegett:
Ellere! Ellere!

És így kormányzott hattól este nyolcig,
Mikor tabáni kis házába tért.
Gyönyörködött szálas, jogász fiában,
És zordul ette a túrós pitét.
Egy este így szólt a jogász: „Hiába,
Kinn a plakát, mennem kell a csatába.”
Meghökkent Strikker bácsi. Hallgatott.
Majd az asztalra vágott egy nagyot.
Ellere! Ellere!

Ez még az ősszel történt. Most tavasz van.
És Strikker bácsi sápadtabb a hónál.
Mert a jogászt, mint a lapok megírták,
Elásta két huszár Milanovónál.
A kis propeller jár Budáról Pestre,
Szellőcske fúj, de langyos már az este,
A nagy keréknél Strikker bácsi áll
És még jobban recsegye kiabál:
Ellere! Ellere!

Nagyon jó vicc.

Életemben ilyen jót még soha se nevettem.
Hallottam egy pikáns viccet, majdnem megrepedtem.
Mikor nekem ezt elmondták, mint legújabb dolgot,
Úgy elkezdtem hahotázni, hogy a könnyem csorgott.
Nahát ilyen fölségeset még senkise hallott,
Az oldalam is megfájdult, annyira nyilallott.
Most is annyit nevetek, hogy megfájdul a torkom,
Mikor egy-egy ismerősnek magam is elmondom.
Egyszer a kis Móric...
Jaj de finom jó vicc.

Mondjuk, hogy a villamoson üldögélek veszteg,
Egyszerre csak eszembe jut és nevetni kezdek,
Nevetek és pukkadozok, tisztára vadultan,
Azt hiszik az emberek, hogy tán megbolondultam.
Egy vendégünk panaszolt, hogy meg kell operálni,
Sajnálkoztam, de egyszer csak nem tudtam megállni,
Mindig fojtogat belülről, ha magamba fojtom,
Még éjszaka álmomba is hahotázom folyton.
Egyszer a kis Móric...
Jaj de finom jó vicc.

Hogy is van csak? Elmondanám, de szólni se bírok,
Ha kinyitom a számat, a nevetéstől sírok.
Szóval egyszer a kis Móric.....
Mindjárt el tudom mondani, hogyha belekezek.
A kis Móric... nem megy, nem megy. Unom már a dolgot,
Hogyha elkezek beszélni, azonnal vigyorgok.
Hogy is van csak? A kis Móric... jaj de buta lettem,
Hogy is van csak? Na de illet: totál elfeledtem.
Egyszer a kis Móric
Jaj de finom jó vicc.

Havazik.

Friss didergő hajnal. Már az óra négy.
Pesti szegényasszony, hát te hova mégy?
Megyek a munkába, húzom lábomat,
Megyek lapátolni utcán a havat.
Nagyon kell a pénz már, éhes a gyerek.
Odahaza hagytam, kuckón szendereg.
Régen nem ivott már meleget szegény,
Megkapom a pénzem, tejet veszek én.
Havazik, havazik.

Messze innen áll egy óriási rét.
Onnan is csak rétre, síkra látni szét.
Réten át egy hosszú árok kanyarog,
Abban szenderegnek fáradt magyarok.
Össze-vackolódva, csendben fekszenek,
Elkerüli álom köztük egyiket.
Félálom ködében fekve elmereng,
Künn a réten szálló hópehely kereng.
Havazik, havazik.

Rongyok közt ébredve, hát ott mi szuszog?
Felül Péter, akit anyja becsukott,
Nyújtózkodik Péter, nyomja a szemét,
Dideregve fújja piros kis kezét.
Hát ahogy kibámul, nézd csak, jaj de szép,
Téli fehér lepkék, hulló hópihék!
Tágra nyitott szemmel nézi Péter ezt,
Ablakon kinézve ujjongani kezd.
Havazik, havazik.

Róna doktor.

Orvos volt a Róna doktor,
Szőke bajsza volt neki,
Mely bajusszal minden nőnek
Szívszerelmét kezdte ki.
Míg viszont a kis Jolánka
Csak vidéki lány vala,
Akit pesti nevelésre
Stanci néni vállala.
Stanci néni kis rokonját
Oktatgatta jóra,
S járt oda a fentnevezett Róna.

Roppant félszeg és tudatlan
Bakfis volt a kis Jolán.
Nem foglalhatott helyet még
Művelt népek asztalán.
Pozsgás, édes kis pofáján
Tágranyílt a két szeme,
Mely szemekbe Róna doktor
Vajmi gyakran nézdele.
Stanci néni mint öreg hölgy,
Mit sem sejtett róla:
Nagy kujon volt ez a doktor Róna.

Stanci néninek csak egyszer
Orvost kellett hívnia,
Mert Jolánnak, jesszusmária,
Lett egyszerre két fia.
Jött az orvos, ment a sürgöny,
A mama megérkezett
És Jolánka nagy szemekkel,
Csodálkozva így felelt:
„Két fiú lett és ha közbe
Meg nem jön a Róna,
Ki tudja, még hány született vóna.”

Sorba állni!

Ha elküd a Vejszenfeldné negyedkilenc tájba,
Hogy aszondja: ugorjon csak le a specerájba,
Hát akkor én be is mennék akkurát a bótba,
Ha a lendőr a bót előtt ippeg ott nem vóna.
Ott a lendőr az ajtóba, a vásállót szidja,
Aki nagyon sietne mán, azt mellbe toszítja.
Hosszú sorba be köll állni mindenféle népnek,
Akkor osztán eléri, hogy na mit ér el?
Azt éri, hogy a lábára lépnek.

Ha túró köll, a speceráj előtt állok sorba,
Ha liszt köll, a pékbót előtt kólintanak orrba.
Ha dohány köll, trafik előtt, ha egyéb kell, másutt,
Sorozás a lendőröknek is mán a szokásuk.
Elkezdí az ember reggel a sorba beállni,
Ott van joga türelemmel este hétig várni.
Akkor aztán azt hallja benn, mikor be tud menni:
Ippeg most fogyott el minden, nahát mit kap?
Azt kapja, hogy nem kapható semmi.

Túrtem, túrtem, túrögettem ezt a sorbaállást,
Etettem a kis fenével a cselédi állást.
Egyszer osztán, mikor megint nem kaphattam cukrot,
Ott mingyán elhatároztam: a Dunába ugrok.
Megírtam a levelemet jó szülőanyámnak,
Akkor osztán elindultam halni a Dunának.
Hát a parton csak megállít a lendőr morogva,
Odamutat, oszt aszondja, látja a sort?
Ne ugráljon, álljon be a sorba.

Régi vicc.

Egy szőke asszony férje volt
A nagyhasú Peták Samu
S a szívében felébredett
Egy kellemetlen kis gyanú.
Detektivet hozott tehát,
És megbízást adott neki:
„Az esti gyorssal Bécsbe mék,
Ön addig nőmet meglesi.
Gyanumra, hogyha lesz alap,
A főpostára elszalad,
S rögtön telegrafál nekem.
A jelszó, mondjuk, ez lesz:
Tam.”

Peták barátunk útra kél,
S a jó detektív lesbe állt.
Petákné már féltiz felé
Egy függönyös konflisba szállt.
Tizenkettőkor visszajött,
S hozott egy másik új urat.
A jó detektív hümmögött:
Hm, a Petákné jól mulat.
Aztán markába röhögött:
„Tudom már, mit sürgönyözök.
Valóban finom tréfa ez,
A telegrammban ennyi lesz:
Tam-tam.”

Indult póstára a detek,
De vissza is fordult legott,
Mivel Petákék ajtaján
Egy újabb úr kopogtatott.
A jó detektív állt, csak állt,
A lába elzsibbadt belé
S a népes nagy forgalmat ő
Másnap fél egyig kémlelé.
Egy hadnagy a Peták-lakást
Másnap fél egykor hagyta el,
És a detektív elszaladt,
És ezt a sürgönyt adta fel:
„Tam-tadaram-tadaram-tam-tam.”

Tilla.

A férjemet, Krausz Atillát, én nem hagytam békibe,
És hogy életem hiányos, azt beszéltem néki be,
Nem szabad fecsérlelnünk a gyorsan szálló percekét:
Belvárosban meg kell nézni ezt az újabb Herceget.
S bár a jegyre egy félhavi fizetése ráfolyott,
Kedves férjem, jó Atilla, megrendelt egy páholyot.
Este hétkor ott beültünk, a darab megkezdett,
Néztem, néztem és a gukker két kezemben reszketett.
Ó Atilla,
Látod, ugy-e jó a Tilla.

Tilla, az egy grófné, aki minden udvarlót tegez,
Ejnye, ejnye, csodálkoztam, grófi körben jól megy ez.
Egyik úr Damoklesz báró, ki egy késről fantazál,
Másik úr egy jó kis gyilkos, Belzebub vagy Balthazár.
Harmadik úr egy Harsányi, de a Rezső nem a Zsolt,
Ki az ópiumpótlékról több szakkönyvet bemazsolt.
Negyedik úr Tillával pár percig házastárs vala,
Ötödik úr... nem tudom már, nagy tolongás, trallala.
Ó Atilla,
Látod, ugy-e jó a Tilla.

Paulay a szerepben minden nadrágost megesz,
Kétsz ad nekik a kezökbe és aszondja: most tegezz!
Mikor aztán a Testőrből játszik el egy részletet,
Ezért egyik meggyilkolja, és a darab kész lehet.
Ámde jön a nyomozás még, hogy Tillát ki ölte meg,
Bárdost erre a színpadon kihallgatja a detek.
Bárdos sír és azt feleli: Isten látja lelkemet,
Azt ilyen nagy tolongásban megmondani nem lehet.
Ó Atilla,
Látod, ugy-e jó a Tilla.

Eddig volt. S a Tillát én Csillag Annának képzelem:
Százhetvenöt ember hosszú Loreley-érzelem.
Hazamenet a kocsiban jó férjemet tépdésém:
„Nos barátom, okultál-e itt ezen a népmesén?”
Férjem erre nem szólt semmit, hanem otthon kés nekül,
Ópium és tennisz nélkül, sőt mit mondjak: ész nekül
Nekem esett, imádott és kedves volt és hencegett,
Hogy az Isten áldja meg a két kezével Herceget.
Ó Atilla,
Látod, ugy-e jó a Tilla.

Tésztaféle.

Mottó:

Nem koplalok, minek is,

Juszt is eszem, igenis.

Én Istenem, te látod a magasból a lelkeimet.
Én Istenem, te tudod csak, amennyit én szenvedek.
Szép fiatal életemnek milyen korán beborúlt,
Nevetni már nem is tudok, legfeljebb egy szomorút.
A házra hajlamom van, csak azt hajtja a mama,
Ha egy kicsit többet eszem, már azt mondja: nanana!
Sőt amit nyert felettem, a legborzasztóbb diadal:
Hogy aszondja, mindennemű téstaféle fiatal.

Ilyenformán hogyme lenne szívemben nagy a tusa,
Mikor bejön ebéd végén, ó istenem, a csusza.
Vagy tegyük fel: a világon ugyan minek létezek,
Ha csak másnak virulnak az asztalon a rétesek.
Tészta helyett nekem csak a fájdalom a kenyerem,
Nincs talkedli, de van bánat, a bánatot lenyelem.
Cukrászdába szökök néha, a levegő ha szabad,
Ott aztán a torták között kisírhatom magamat.

Úgy is tudom, hogy én most már nemsokára meghalok,
Remélem egy szebb világba visznek fel az angyalok.
Csak azt kérem a mamától, utóljára: tegye meg,
Koporsómba mindenféle tortaneműt tegyenek.
Akkor aztán sírni fognak, de sírhatnak vissza már,
Mondhatják már hiába, hogy egyél, egyél, kis számár,
Nem támaszthat fel engem már semmiféle hatalom.
Halott leszek. De a tortát mindet, mindet befalom.

Se szőke, se barna.

Ti barna nők, ti lángolóak,
Ti frissek, fürgék, pajkosak,
Kis ördögök ti, kábitóak,
Ti hancuzók és hangosak,
A szívemet már másnak adtam
És másé már az életem,
A barna ellehet miattam,
A barna nem kell énnekem.
Kiért vívódom és nem alszom:
Az én szerelmem szőke asszony.

Ti szőke nők, ti drága enyhék,
Ti andalító angyalok,
Ti kedves és parfömös lepkék,
Nem kelletek, csak hagyjatok.
Mert minden sóhajt, minden vágyat,
A lelkem minden halk szavát,
Mint egy szerény kis rózsaszálat,
Egy más asszonynak nyújtom át,
Övé a vágyam, célom, tettem,
Egy barna nő bolondja lettem.

Ti asszonyok, ti nők, ti szépek,
Ti selymesek, ti finomak,
Kíváncsian ha végignéztetek,
Mit tudjátok ti kínomat.
Mit tudjátok, hogy hogy sajnálom
Szegény elfáradt szívemet,
Amelyre forró kis virágot
Az álmok rég nem hintenek.
És mennyit szenvedek, de mennyit.
Én nem szeretek senkit, senkit.

Csizmacipő.

Hordtam én már hosszú boxot, kurta chevreauxt, csattosat.
Hordtam lakkot bőrbetéttel, tarkaszürkét, kapcsosat.
Hol a sarka flitteres volt, hol stikkelt a kapnija,
Férjemnek minden divatba bele kell harapnia.
Oh de most túl antiloppon, túl kamgár-betéteken
Új szenzációt kreált a Modedámesz én nekem.
Sem cipellő, sem nem csizma, egyszerűen szédítő,
Jaj de szép a csizmacipő.

Sem cipellő, sem nem csizma, feszt a láb, de nem kemény,
Szára is van, sarka is van, mit beszéljek? Költemény.
Térdig ér és minden része egyformán érvényesül.
És a lábam termetéről minden férfi értesül.
Sőt mivel ma minden szoknya szintazonkép térgyig ér,
Roppant izgató dolog, ha suszter ilyet mér csikél.
Lenn is méri, fenn is méri, itt is, ott is méri ő,
Jaj de szép a csizmacipő.

Láttam ezt a Vinersikben és aszondtam: förtelem,
Nincsen arra kázus, hogy én ezt a rondát fölvegyem.
Mostanában a nuvoté mindig sikeres lenni szok,
Csakhogy ez már türhetetlen, ilyen formátlan pizok.
Mégis láttam, hogy színpadon ilyet húz fel a Fedák,
Gondoltam hogy ő csak tudja, én is rendeltem tehát.
Hogyha ő jónak találja, mért ne én, az úri nő?
Jaj de szép a csizmacipő.

Női kalauz.

A hajamon simléderes kalauzi sapka,
A táskám meg jegyekkel van telistele rakva.
Elindítok, lecsengetek, megállítok szépen,
Ha átszálló, hát én annak a csücskét letépem.
Az utastól megkérdézem, hogy hova szolgálhatok,
Borravalót mégse adnak, nohát ilyen állatok,
A pénzemen spórolják a hasukba a kenyeret,
De én mindet kiszolgálom, a fene ott egye meg.
Szegény embert, még az ág is húzza.
Én vagyok a Békavété legjobb kalauzza.

Szolgálati szabályzat aszondja, hogy aszondja:
Kalauznak a jó modorra mindig legyen gondja.
Az utasnak nincs is velem soha baja semmi.
Hiszen ha csak arról van szó, próbálna csak lenni!
Ha valamék az én kocsim padlójára pökdösött,
Hát én nem a táblára, de a hasába bökdösök.
Meg amikor álldigálnak heten már a perronon,
A felszálló nagyságától hamar a szót megvonom.
„Mer magának félselyem a bluza?”
Én vagyok a Békavété legjobb kalauzza.

Tudja isten, mégis érzem, hogy a sorsom árva,
Hogy be vagyok cudarul a szolgálatba zárva.
Megtetszek én hébe-hóba egy-egy katonának,
De ahogy egy kicsit gyöttek, mindig csak leszállnak.
Ritka, hogy az ember jegyet a végállomásig ad,
Alig néztem egy firert, már nézhetem a másikat.
Ilyenkor oszt úgy adom ki szívembéli bánatom,
Hogy a lépcsőn a rikkancsot csunyául megtámadom.
Árva kezem a szijjat meghúzza,
Én vagyok a Békavété legjobb kalauzza.

Schlesinger.

Pár éve jött Galiciából Pestre.
Hogyan csinálta ezt, örök titok,
De tény-való, hogy egy kis kapu mélyén,
Piszkos cukrokból egy sátort nyitott.
A Schlesinger nem volt jóképű ember.
Alattomos szőrös kis arca volt,
Ha utcakölykek fogdozták a cukrát,
Mint egy kis mérges pincsi úgy csaholt,
A Schlesinger.

Két évre rá, már festetett egy siltet,
Kistájgerolt egy jámbor kis szabót,
A vézna és ravasz kis Schlesingernek
Egyszerre csak nagy fűszerboltja volt.
A kis pesztráknak rosszul adott vissza,
Acsarkodott és csalt és dolgozott,
Ugrált a pult mögött, akár egy patkány.
S ahol tehetett, kéz alatt lopott
A Schlesinger.

És tegnap arra jártam és benéztem.
De ime Schlesinger sehol se volt.
Ott ül helyette egy göthös kis asszony.
Nem szól, csak ül. És csendes most a bolt.
„Az úgy volt, kérem, tetszik tudni, kérem,
Az én uram önként jelentkezett,
Románt akart ő minden áron ölni,
És Erdélyben valahol elesett
A Schlesinger.”

A szerencsétlen asszony.

Más asszonynak vén a férje, és azt sírja-ríjja,
Hogy a lelkiéletének igen nagy a híjja.
Jaj istenem, az ő ura igen öreg ember,
Nem veszi őt körül igaz, derék szerelemmel.
De énnekem más a bajom, mint a többi nőnek,
Nem vén ember az én uram. Sőt ellenkezőleg.
Szép a hitvesi gyengédség, azt a kutyafáját,
De az nem szép, ha az embert
Lépten-nyomon, éjjel-nappal,
Furtonfurf és folytonfolyvást
Ölelik és csókolják és
Agyonmacerálják.

Az én uram megkezdte már hat órákor reggel,
Hetven pusztit a képemre, még mielőtt felkel.
Napközben is ölel, csókol, soha nincsen nyugta,
Úgy megszorít, úgy becsókol, ahogyan csak tudja.
Galicia térképe sem lehet tarkább nálam:
Csupa kék folt a karom, meg csupa zöld a vállam.
Még ebédnél sem hagy fel a dühös szerelemmel,
Fülön csókol, nyakon csókol,
Vállon csókol, kezet csókol,
Hajon csókol, csókol, csókol,
Rettenetes ember.

Ilyen dühös csókos ember nem s való férjnek.
Legalább egy napom volna, hogy magamhoz térjek.
Ne adj isten, ölel, markol, szorít, harap, csókol.
Nem való ez hites férjnek, elég volt a jóból.
Hát én bizony a válópert be is adom holnap,
És azután ezt az embert,
Ezt a vadat, ezt a drágát,
Megtartom, mint elvált asszony,
Titkos udvarlómnak.

A vén gazember.

Sohsem kérdezte, mi lesz holnap,
Hisz nők után mindig loholhat.
Csak élt belé a nagyvilágba
Monokliját szemére vágva
A vén gazember.
Szerette pezsgőben az édest,
A cimborák közt a kedélyest,
Cukrászdában az almásrétest,
Az úrilányok közt a kétest
A vén gazember.
Járkált dudolva, énekelve,
A színház mindég érdekelte,
Fütyölve nézte a világot,
S a pénzének nyakára hágott,
A vén gazember.
Volt egy fia, komoly fiskális,
Komoly, ki vagyont szerzett már is.
Azt látta el mindég zsebpénzzel,
Ez a pénzt szórta tele kézzel
A vén gazember.
S mire az ember könnyen rászok,
Voltak jószívü uzsorások.
Sőt olykor váltóblankettára
Rokonok nevét írja rája
A vén gazember.
Ha szidták, szépen meghallgatta,
Hogy megjavul, azt megfogadta,
Dehogya egy fruskát meglátott,
Vett néki husz krónért virágot
A vén gazember.
Végül kért itt-ott öt forintot,
De fess, karcsú zsakettbe ringott,
Fehér haját az ördögadta,
Finom borbélynál fodroztatta,
A vén gazember.
Az élet szép, a napfény langyos,
Aszfalton sok varrólány hangos,
Oly szép a lábuk mozdulatja,
De egyszer itt kellett, hogy hagyja
A vén gazember.
Csak elszédült a kávéházban.
Voltak a tartlizók nagy lázban,
Fejét a pikkolóra hajtva
Mosolygott s meg volt szépen halva
A vén gazember.
A főpincér dűnnyögte csendben:

„Még várhatott vón, hogy elmenjen,
De persze, kutyateremtette,
A feketéjét nem fizette
A vén gazember.”
Ő akkor indult már az égbe
Zsakettosan az Úr elébe.
Megrémültek az angyalkölykek.
„Rémes! Uram, tudod, ki jött meg?
A vén gazember.”
Az Úr fejét csóválta. „Ejnye,
Hogy mer ez jönni ilyen helyre?
Nincs mód, hogy bűnét megbocsássam,
Eresszétek be, de ne lássam.
A vén gazember.”

Korzó.

Azt mondtam: „Hogy van, merre jár?”
És ezt gondoltam: „Ó, nagyon szeretlek.”
Ő így szólt: „Hát csak lassan megvagyok.”
S gondolta: „Hja, engem sokan szeretnek.”

Azt mondtam: „Szépen süt a nap.”
És ezt gondoltam: „Meg kell halnom érte.”
Azt mondta: „Jó színben van, asszonyom.”
És ezt gondolta: „Sajnálak, szegényke.”

Azt mondtam: „Jöjjön egyszer el.”
És ezt gondoltam: „Mért hagysz így szenvednem?”
Ő így szólt: „Jó, majd egyszer felmegyek.”
S nem gondolt semmit, elnézett felettem.

Cigaretta.

A kék szalónban ültek és csevegtek.
Az este forró volt és izgató.
A doktor udvarolt, beszélt, könyörgött,
A szőke özvegy nem volt bízató.
Kacagva szólt: „Hová gondol, fiacskám,
Talán, ha vár, majd egyszer elmegyek.”
Kacéran nyúlt a vert ezüstdobozba,
Rágyújtott, hátradólt és nevetett.
Vékony bokáján felcsúszott a szoknya,
Ügyetlenül két csöpp újjával fogta
A luxort.

Két szép ajakról kéken szállt a felhő.
A doktor úr ezt már nem bírta ki.
Gorombán rácsapott a nő kezére
S a cigarettát úgy csavarta ki.
Mohón, hamar szájába vette
A drága, édes, forró száj nyomát,
Két mélyet, kéjeset szívott belőle
És újra kezdte a litániát.
„Lenn vár az autó” - folyton ezt szavalta,
S közben kidobta, mert kezét zavarta,
A luxort.

Egy kis piros pont kinn repült az éjben.
„Mit dobtak ott ki? Lássuk csak, mi az?
Hóhopp, hová esett, hahó, gyerünk csak!”
Szaladt, szaladt egy borzas pékinas.
Felvette, ó és szíтта, szíтта, szíтта,
És élvezett kimondhatatlanul.
A kapuból ekkor surrant ki gyorsan
Egy fátyolos hölgy és egy prémes úr.
Elment az autó. Ő utánuk nézett.
S eldobta aztán, mert körmére égett,
A luxort.

Csendes ima.

Isten, ki fentről szíveinkbe nézel,
Szegény kis kérésünket hallgasd végig.
Eltűnődvén a régi szép időkön,
Szelidke vágyunk száll hozzád az égis.
Emlékszünk régi délutánjainkra,
Haboskávét kavargattunk nyugodtan,
A boldog kávéházban füst kanyargott,
Ha Hikszosz kellett, azt megkaptuk ottan.
A régi kávé, a füst régi kékjét.
Add meg uram a békét!

Felkeltünk reggel, hivatalba mentünk,
Délben nyugodt ebéddel várt az asszony.
Én Istenem, volt hús és volt kenyér, és
Bocsáss meg, hogyha ezt is felpanaszlom:
Jókedvünk volt, lumpoltunk néha egyet,
S haza vetődtünk vigan virradatkor.
Én Istenem, nem szemrehányást mondok,
De záróráról szó se volt még akkor.
Add vissza már, Uram, lelkünk kedélyét,
Add meg Uram a békét!

Akkor még élt az árva gyermek apja,
Kit gránát vágott széjjel Szerbiába.
Akkor még élt a húsz éves jogászka,
Kit anyja tébolyodva vár hiába.
Akkor még nem volt tengere a vérnek,
Akkor még nem volt vihara a jajnak,
Nem örültek meg akkor még a népek,
Melyek most egymás torkának rohannak.
Ha Isten vagy, szakítsd már ennek végét,
Add meg Uram a békét.

Bűnbánó Magdolna.

Magdolna a Belvárosba cipelte a férjét,
Mert megszokta: ha vásárol, mindég elkísérik.
Magdolna a frizérhez ment frizurát csinálni,
És a szegény férjnek addig kívül kellett várni.
Hát ahogy vár, jön az abbé, a háznak barátja,
Kézet fognak, hogy aszondja: ázatos szolgálja.
És míg benn a szép Magdolna ondolat csináltat,
Férj-uram meg tisztelendő kívül diskurálnak.

„Hajjaj kérem, - mondja a pap, - itt a Váci-utcán
Nem istenes dolog ez a mindenféle pucc ám.
Ma mindjárt az első gyónóm, egy úri menyecske,
Olyanokat gyónt nekem, hogy ejnye teremtetten.
Meggyónta, hogy három úrral csalja meg a férjét,
De a férje semmit se tud, hülye szegény végkép.”
„Hahahaha, - mondja a férj, - ki lehet az, kérem?”
„Köt az eskü, - mondja a pap, - tilos elmesélnem.”

Ekkor lép ki szép Magdolna tornyos frizurával.
Látja, hogy az abbé ott áll a hites urával.
„Adjon Isten, kedves abbé, miről vitatkoznak?”
Szól az abbé: „Arról, hogy a hölgyek milyen rosszak.”
„Bizony én is, - szól Magdolna, - vallom ezt a tételt,
Csakhogy engem kezeljenek, mint férjes kivételt.
Olyan tiszta vagyok, mint a nap amikor felkel,
Hiszen legelsőnek gyóntam magánál ma reggel.”

La peureuse.

(Choderlos de Laclos.)

Lison a városból megtére.
Éjszaka volt.
Mit hallott nagy rémületére?
Nem sütött hold.
Pierre a pásztor, jött dalolva,
Jaj, mama, jaj!
Ki őt már régen ostromolta,
Megvan a baj.

Mit tehetett szegény leányka?
Éjszaka volt.
Elindult futni lóhalálba.
Nem sütött hold.
De egy nagy kőbe botlott szépen,
Jaj mama, jaj!
S Lison ott végignyúlt a réten.
Megvan a baj.

És egyszer még ez évben ismét
Éjszaka volt.
Lison világra szült egy ipsét.
Nem sütött hold.
„Anyám, ne szidjál agyba-főbe!
Jaj, mama, jaj,
Könnyű elbukni egy nagy kőbe.
Megvan a baj.”

A hercegnő ruhája.

A lányok varrtak, mértek, öltögettek,
Csodálatos, tündöklő díszruhákat.
Négy grófnő, öt csillagkeresztes dáma
Pazar ruhát itt rendelt meg magának.
A lányok közt ott görnyedett Eliz is,
Fájó kis ujjá megpihent a selymen.
Megállt, sovány mellében egy sóhajjal,
És nézett, nézett messze túl a termen.
Egy hercegnő gazdag... egy hercegnő boldog...

A direktorsz rápillantott Elizre:
„Mi az, kisasszony? Báméskodni nem kell!”
Eliz megrezzent. És serényen hajlott
A gazdag slepp fölé a flitterekkel.
De tíz után, mikor már mind elmentek,
Még ott maradt titokban egymagában,
A sleppet nézte, félve simogatta,
Szent borzalommal ott, a nagy szobában.
A hercegnő sleppje... a hercegnő boldog...

Eliz szemében felvillant az élet.
Egyszerre hirtelen vetkőzni kezdett.
És vakmerően vette fel magára
A szent ruhát, az ékköves nagy sleppet.
Aztán kigyúlt, az összes lángok égtek.
Ő hajlongott, mosolygó volt és kedves.
Ah, gróf, ön itt... ah, fenség, milyen elmés.
Vezessen, herceg, a miniszterekhez.
A hercegnő szép ma... a hercegnő boldog.

Így játszott ő a néma nagy szalónban,
A próbabábok körben álldogáltak.
Ő bókolt, finom volt, szép volt, kacér volt,
Aztán fogott egy sámlit, mert elfáradt.
Fejét fércek közé hajtotta lassan,
Arcán egy forró könny futott le szépen,
És álmodott a fűtetlen szalónban.
Nagy némaság. Csak ő lélezett mélyen.
A hercegnő alszik... a hercegnő boldog...

Kati meg a klapec.

Alul csámpás, felül ordít, ez a Friedmann Istvánka,
Az Isten is rosszkedvibe teremtette világra.
Ahogy reggel hét órakor a két szemit kinyitja,
Meg se tudok mosakodni, mán a kávé-t visítja.
Teli csésze kell neki, mer ha nem adom úgy tele,
Fődhő nyomja a findzsát, oszt a hasamba rúg bele.
Még hogy István. Fene bele. Úgy, hogy Pista, nem is jó.
Öt éves a Friedmann István, de húsnak is nagy disznó.
Istvánka, a nagy újját az orrábul vegye ki!
Hoggyaffene egye ki.

Ha betöri az ablakot, gyün a vici, mi a kár.
Ha meg betöri a fejét, a Friedmanné kiabál.
Ha kidűti a mosólét, én törlöm fel a konyhát,
Ha eltöri a pohárt, az én bérembül levonják.
Ha elviszem sétálni, a szaladgálás a baja,
Úgy futkos át a kocsik közt, hogy kitör a nyavalya.
Ha meg este mákos bájglit tesznek be az asztalra,
Egy se jut ki a konyhára, az Istvánka befalja.
Istvánka, a nagy újját az orrábul vegye ki!
Hoggyaffene egye ki!

Na de mostan nem fog ki mán én rajtam a gyerekész.
Van nekem egy esmerősöm, szabadságolt szekerész.
Az Istvánkát ha délután kiviszem a ligetbe,
Istvánka a szekerésztül nagyon be van ihedve.
Igen nagy a szekerészben irántam a szeretet,
Szeretetbül pofozza meg számomra a gyereket.
Azóta az Istvánka is minden szóra hederít,
Álgya meg az én istenem a szekerész tenyerit.
Istvánka, a nagy újját az orrábul vegye ki!
Hoggyaffene egye ki!

Legenda.

Ahogy volt, egyszerű szavakkal elmesélem.
Erdélyben történt most az egyik télen.
A domb alatt feküdt egy székely ezred.
Sötétedett. Lassan havazni kezdett.
Székely bakák aludtak ott a hóban.
Egyszerre bőszen és irtóztatóan
Zúdult le rájuk szörnyű oláh tenger.
Vad ordítás és ember hátán ember.
A támadás a frontot ott betörte,
Ezt itt megölte, azt ott elsöpörte.
Hiába szóltak: „Ott szorítsd! Elébe!”
Egyet leszúrtak, száz ömlött helyébe.

A székelyek szúrtak, döftek, haraptak,
De haszna nem került a szent haragnak.
Vérét eresztve minden cseppnyi térnek
Románok már az ágyúinkhoz értek.
Két tüzer már elnyúlt halálos sebbel.
S egyszerre ott volt egy őszes kis ember.
Hogy honnan jött, azt nem láthatta senki.
Az oláhot korbáccsal kezdte verni.
Döbbenve álltak ott egy csepp időre,
S ő harsogott: „Székely fiuk, előre!”
Székely szemek szörnyű fénnel lobogtak,
Román csontok reccsentek és ropogtak.

Futó románok a dombaljba értek.
„Srapnell közük, csak tovább, tüzérek!”
Az ősz kis ember, fél szemén kötéssel,
Egyszer csak eltűnt. Tán a föld nyelé el.
A győztesek elfoglalták a dombot,
Dekkungot ástak s olvasták a foglyot.
Egy székely eltűnődve nézett széjjel.
„Ki volt az ősz kis ember ott az éjjel?”
Egy másik lassan felnézett az égre,
S erősen gondolkozva szólott végre,
Szólt csendesen, s megborzongott a teste:
„Egy könyvben láttam Bem apót lefestve.”

Biedermeier.

Hajamba tettem bársony csokrokat,
Úgy fészülködtem, mint jó dédanyám,
S a kávé altwien porcellánban állt
Igen művelt családom asztalán.
Tojásdad rámás régi képeket
Akasztottam szobám falára fel,
Volt egy spinétem és az ablakot
Hótiszta csipkefüggöny zárta el.
Kellett nekem biedermeier.

Adtunk estélyt, szépet, negédeset,
A társaságban volt egy építész,
Sápadt, magas, borotvált, érdekes,
Altwien-szerű és ábrándozni kész.
A kertbe kísért andalogni ő,
Ezüstösen nézett le ránk a hold,
Bent egy Schubertet zongoráztanak,
S mindennek oly romantisch íze volt,
Kellett nekem biedermeier.

Csak lépdegéltünk szép regényesen,
Én mondtam: ah! és ő azt mondta: ó,
És hogy vállára ejtettem fejem,
Egyáltalában nem csodálható.
De ekkor jött a férjem hirtelen,
Ezüstös fénnel nézett ránk a hold,
Férjem pedig szép csendesen megállt,
S lekent egy-egy irtóztató pofont.
Kellett nekem biedermeier?

Asszony vagyok.

Tudom, hogy néha megkínozlak,
Egy villámló kacér szeszéllyel,
Tudom, hogy fáj, ha társaságban
Merész mosollyal nézek széjjel.
Bolond szeszély, mindig belátom,
Tudom, hogy ezt nem kéne tennem,
De jól esik, ha fájni látlak,
S kacagva öltöm rád a nyelvem.
Asszony vagyok.

De ugy-e néha megszorítom
Erős, derék kezéd titokban,
És van nézéseem néha lopva,
Amelyben minden láng megllobban.
Tudom, hogy nem jó, ha belémlátsz.
Nem jó mindent, mindent mutatni,
Hiába, vannak néha percek,
Mikor nem, nem tudok tagadni,
Asszony vagyok.

Vigyázz! Az asszony lelke drága,
S ha titkát egyszer megmutatta,
Mindent kér mindenért cserébe,
És rémes árat adsz miatta,
Vigyázz! Mert egyszer rádborulok,
Veszélyes csillogású szemmel,
Egy csókot még, egy véres csókot, -
S megfojtalak a két kezemmel,
Asszony vagyok.

De ugy-e mindig fogsz szeretni?
Mindig enyimnek fogsz maradni?
Szelid a szív, ha simogatják,
És olyan könnyű simogatni.
Kérlek: szeress. Kérlek, könyörgöm:
Maradj meg én egyetlenemnek,
Szeszély, bosszú, - hiába minden,
Kimondhatatlanul szeretlek,
Asszony vagyok.

Mikor a kutyákat is sorozták.

Hektor barátunk, egy fajtisza foxi,
Mélázva szaglászott a nagy köröndön.
Ott megpillantott egy japáni pincsit
S az ismeretség meg volt kötve rögtön.
„Hektor vagyok”, - szólt két fülét hegyezve
S a bájos hölgytől kissé megzavartan,
A pincsi is el volt fogódva kissé.
„Nevem Kokó,” - ezt vakkantotta halkán.
Nagy ismeretség kezdődött meg ekkor:
A csöpp Kokóba szerelmes lett Hektor.

Egy szép napon a háború kitörvén,
A két kutyus rossz néven vette eztet.
Ebzárlat is volt, nem találkozhattak,
S a kosztjuk is már gyenge lenni kezdett.
Hektor a Höfert leste csak naponta
S ha baj volt, a jelentést megugatta.
Kokó szegény el volt foglalva roppant,
Négy újszülött kis kölykének miatta.
A hustalan napok bejöttek végül.
Kérlek Kokó, mi lesz most sonka nélkül?

Egy szép napon, hah, milyen zord az élet,
Egy nagy plakátot ugatott meg Hektor.
„A hadseregnek húzóállat is kell,
Ebek soroztatnak ekkor meg ekkor.”
Kokó vonított négy kölykével együtt.
Nyaf-nyaf, bevették Hektorkát, a férjét.
„Ebadta!” Így vakkantott Hektor egyet
S rögtön megírt egy felmentési kérvényt.
Hiába minden. Vitték a menettel.
A háború már a kutyának sem kell.

Őszi erdő.

Ti városiak, szegény pestiek,
Kőrengeteg szegény hajszojt lakói,
Mit álmodtam ma éjjel, gyönyörűt?
Szeretném nektek szépen eldanolni.
Vasútra ültem. Messzi, messzi ment.
Miskolcz vagy Kassa, nem jut már eszembe.
Kis állomás jött. Ott kiszálltam én.
Aztán csak mentem, mendégéltem menve.
Hajnal volt még, novemberi hajnal.

Liláskék volt a halvány szürkület,
A bundámat fázósan összehúztam.
Az út mellett, derengő réteken,
Köd úszott még és én a ködben úsztam.
Órák hosszáig mentem így gyalog.
Pitymallott már. Egy völgyi útra értem.
Hegyes vidék következett. S a táj
Erdőt ígért a kéklő messzeségben.
Mentem szépen, madarat hallgattam.

Már reggel volt. Otthagytam az utat.
A mély, a barna rengetegbe tértem.
Ó istenem, hogy mondjam nektek el?
Csodálatos az erdő. Nem is értem.
Mély csend. A vén fák oldala mohos.
Rozsdavörös az ősz. A vadon csendes.
Egy lélek sincs sehol. Csak fák, meg fák.
A süppedő avar harmattól nedves.
Csend van, csend van, csodálatos csend van.

Tág orlyukakkal szívom a szagot.
Egy mohos tölgynek dőlök eltűnődve.
Valahol szól egy didergő kakuk.

Ez érthetetlen, meg nem foghatom.
Oly mély a reggel óriási csöndje.
Meghatva bámulok. Be gyönyörű.
Harmat ez itt? Mi ez? A szemem könnye.
Állok, állok a rengeteg mélyén.

És körülnézek. Nincsen villamos.
Nem csattog itt a konflisok patája.
Nincsenek futó, lármás emberek.
Nem harsog rikkancsoknak teli szája.
Nincsenek itt féllábú katonák.
Az asszonyok nem állnak itt menetben.
Nincs semmi, nincsen ujságkirakat.
A háborút, azt itten elfeledtem.
Őszi erdő, be messze vagy innen.

